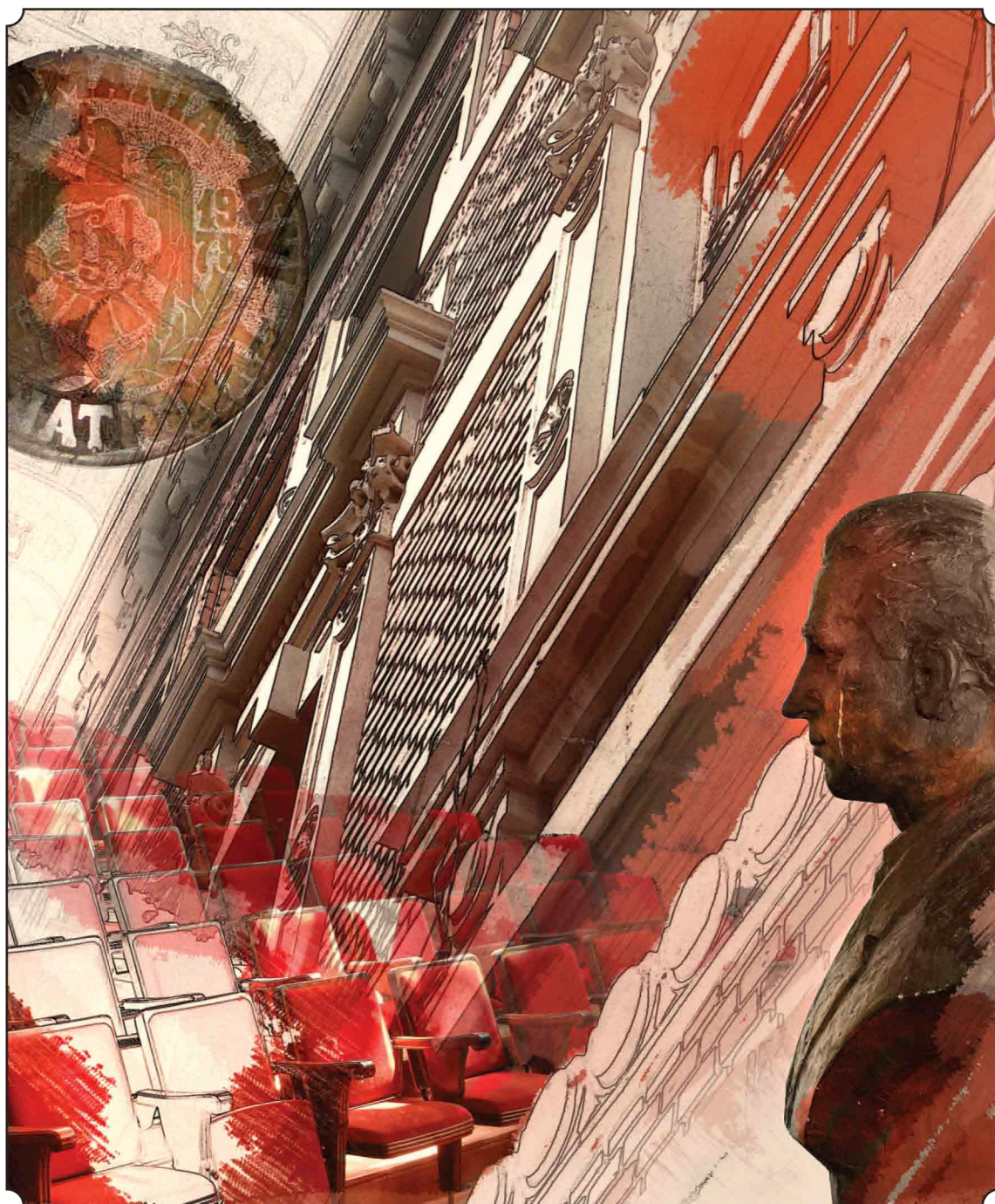

SPRE LUMINĂ

FONDATĂ ÎN 1903

REVISTA COLEGIULUI NAȚIONAL IAȘI

Serie Nouă, Anul X, Nr. 30
Ianuarie 2014

Colegiul Național Iași

Director: Cristina Diana VÂLCU

Echipa de redacție:

EDITORIAL

Horia MINEA, clasa a XI-a B – redactor șef

VIAȚA ȘCOLII

Teodora DRIȘCU, clasa a XI-a A – redactor
Alexandru IONIȚĂ, clasa a XI-a C – redactor
Ioana TRUSCAN, clasa a X-a E – redactor

NE PRIVEȘTE

Cristina TEȘU, clasa a IX-a D – redactor
Rareș ANTON, clasa a IX-a D – redactor
Luisa ȘTIFII, clasa a IX-a A – redactor

GRAFICĂ ȘI DESIGN

Daniel PLUGARU, clasa a XI-a B – redactor

ADOLESCENȚIA

Vlăduț COJOCARIU, clasa a XI-a B
– redactor șef adjunct
Caroline MAYAYA, clasa a XI-a C – redactor
Elisa CĂUNEAC, clasa a XI-a B – redactor

RECENZIE. CRONICĂ

Irina ȘERPEANU, clasa a X-a B – redactor
Ștefan CIUPILAN, clasa a X-a B – redactor
Andreea CHIRVĂSUȚĂ, clasa a X-a B – redactor
Andra BULGARU, clasa a X-a B – redactor

CREAȚIE

Smaranda CODREANU, clasa a IX-a D – redactor
Monica MINEA, clasa a IX-a D – redactor
Bianca TOFALVI, clasa a IX-a D – redactor
Miruna MARDIROS, clasa a IX-a D – redactor

COORDONATORI

prof. dr. Nicoleta MUNTEANU
prof. dr. Lavinia GIUGULA

Colegiul Național Iași

Str. Arcu 4, Iași, 700125

Despre cum îmi va lipsi totul

Acum trei ani eram bobocă și mi-am propus ca „viața de liceu” să nu treacă pe lângă mine fără să fac nimic. Și pot spune că mi-a reușit... Nu neapărat prin ceva „nemaivăzut”, rezultate „de excepție”, ci prin activități mici, prin implicări importante pentru mine, dacă nu pentru ceilalți. Și, dovedind supremă modestie, marea realizare a ultimilor ani a fost implicarea în ceea ce răsfoiți voi acum cu entuziasm (sper), revista *Spre lumină*. Cu așteptări aproape inexistente și considerabil efort, în clasa a X-a am fost desemnată redactorșef, titlatură ce nu e deloc atât de simplă de îndeplinit (având o rezonanță frumoasă, ce-i drept).

Sunt și părți plăcute, și situații incomode, dar însumate sunt tot ce-mi va lipsi mai mult odată cu terminarea liceului. Și, trecând peste orice, „ce era mai greu a trecut”, și momentele dificile sunt și ele memorabile. Discursurile, prezentările și orice implică vorbit în public stârneau maximă tensiune în mica noastră redacție. Așteptăm cu nerăbdare să ne adunăm toți, să râdem, să „fim serioși”, să facem pe viitorii redactori de la New York Times, dar totul se termină cu prezentarea revistei în fața profesorilor universitari, invitaților speciali, sau chiar mai „rău”, la deschiderea Simpozionului Național *Literatura și celelalte arte*, unde erau mai multe persoane importante decât oriunde. Personal, nu am fost niciodată pricepută la vorbitul în public. Și spun asta pentru că mereu am fost speriată să nu mă blochez în fața a 100 de oameni care se uită la mine și doar la mine. Niciodată n-am putut să-mi scriu un speech și să-l citesc, pentru că mi se părea (și încă mi se pare) superficial. Nu puteam

îmi scriam idei, dar nu prea multe, ca să nu mă las influențată de ideile de pe foile pe care nici așa nu le urmăream, pentru ca în momentul cu pricina tot ce-mi doream era să nu se vadă cât de nesigură eram pe discursul meu atât „de bine pregătit înainte”, cu idei bine punctate, uitate imediat

Ca evenimente, se disting destule. Mereu îmi voi aminti cu plăcere când încercam să prindem wi-fi de la hotelurile din zonă ca să ne verificăm conturile de facebook în pauzele de corectat, sau când voiam să intrăm pe dextonline să verificăm un cuvânt prea „elevat” sau atât de greșit încât ne întrebam dacă există. Mereu au fost exprimările neobișnuite la care râdeam o pauză, sau colegul care pleca la magazin și se întorcea cu trei cafele, două cornuri, cinci covrigi, un suc și tot ce mai voia el. Momentele cele mai terifiante erau când adunam articole în mare grabă, fiind presați de faptul că mai era doar o săptămână până la *deadline*, și ne hazardam atât de tare încât aveam material suficient și pentru al doilea semestru. Pe lângă experiența participării într-un proiect de succes al școlii, mereu am știut să îmbinăm utilul cu plăcutul pentru a uita de oboseală, procesul de relaxare fiind în majoritatea cazurilor jucatul GTA printre articole.

Îmi va lipsi revista și atmosfera pe care noi, foștii redactori, „puși pe liber”, am instaurat-o, atmosfera care sper să se păstreze, pentru că era constructivă. Sper că revista *Spre lumină* să fie și pentru alții o constantă în parcursul devenirii lor din anii de liceu. Și, mai presus de toate, sper ca locul nostru să fie luat de alți elevi care să-și îndrăgească munca depusă fără nicio constrângere.

Ioana Bogdan, Clasa a XII-a C

Scrisoare către viitorii absolvenți

Amintindu-mi, deja nostalgic, de anii care au trecut pe lângă mine, fără ca măcar să am șansa de a-mi da seama ce se întâmplă, doresc să închei o tradiție importantă sufletului meu. Vreau să mai vorbesc, pentru o ultimă oară, pe cea mai frumoasă cale posibilă cu voi, foștii mei colegi, cu dumneavoastră, foștii mei dascăli. Să mă adresez sufletului vostru, așa cum o făceam cu puțin timp în urmă.

Vreau să fiu sinceră, să vă prezint deschis viziunea mea asupra minunatelor, răvășitoarelor evenimente ce urmează să vă copleșească ființa. Nu mă îngrădește nimic acum să vă spun direct faptul că anul ce vine va fi complet diferit față de cum vi l-ați imaginat. Nu vă planificați nimic, momentele perfecte sunt cele spontane, neașteptate. Organizați-vă doar materialele de pe care urmează să învățați.

Clasa a XII-a pentru mai toată lumea, ca și pentru mine, a însemnat de fapt un singur lucru: BAC-ul sau examenul maturității. Am avut destul

timp să reflectez asupra înțelesului ascuns al acestui cuvânt. Vă spun ce am concluzionat: este numit așa, nu pentru că materia e prea grea sau prea multă, nu pentru că profesorii, părinții, apropiații stau mereu aplecați deasupra voastră și vă spun „învață, învață, învață”... e tocmai puterea fiecăruia din noi de a ne adapta realității, de a face față prezentului în care trăim, de a accepta, chiar dacă nu vrem, că urmează ceva colosal, în viziunea noastră. E greu să fii nevoit să te maturizezi deodată pentru BAC, să spui că nu ești pregătit, că ești parcă prea mic pentru asta, dar destul de matur pentru a ieși vineri seara în pubul din centrul orașului. Bacul acesta este de fapt modalitatea perfectă prin care societatea, sistemul ne pune pentru prima oară față în față cu viața, singuri în situații-limită, singuri în fața unor decizii care trebuie să se încadreze în trei ore.

Nimic nou sub soare, nu?

Dar cât este de greu să asimilezi ce tocmai am spus eu, să înveți din greșelile mele și să nu faci aceleași greșeli și tu? Foarte. De ce? Pentru că

fiecare dintre noi, ființe umane, individuale, trebuie, e musai să trecem singuri prin ale vieții greutăți pentru a gusta din amarul traiului de zi cu zi. Așa am fost și eu... așa vei fi și tu. Vei spune: de azi învăț, mă pun cu burta pe carte. Nu va fi așa... nu te învinovăți, nu te pedepsi. Dacă e să înveți, vei învăța, dacă vrei să o faci, nu va trebui nici să te convingi tu pe tine, nici ceilalți nu vor fi nevoiți să o facă. Privește înainte doar și gândește-te dacă ceea ce vrei tu să faci mai departe necesită efortul de acum. Dacă da, atunci știi ce ai de făcut.

Eu întotdeauna am fost o organizatoare, o perfecționistă leneșă. Am început cu mult curaj, cu multă vână clasa a XII-a. Mă încurajam singură, îmi spuneam că voi lua zece pentru a mă stimula să învăț din ce în ce mai mult. Învățam constant, în fiecare zi (acesta este secretul... perseverența) și nu uitam niciodată să am încăpățânarea, nu îngâmfarea, de a mă convinge pe mine că nota de 10 e un vârf pe care îl cucerisem, un țel pentru care luptasem deja, al cărui stindard îl purtasem în spate timp de patru ani de zile. Dar cât de greșit urma să îmi dau seama că gândesc. Continui să cred, de fapt sunt sigură că așa fi putut să fac în așa fel încât pe foaia mea de examen să scrie zece. Însă nu a fost să fie așa. Pentru mine viața nu a fost niciodată un șir de consecințe, ci o înlanțuire de fapte premeditate, atent plasate în timpul și spațiul destinat întâmplării lor. Viața mea, puțină ce-i drept, de câte ori am încercat să bag norocul cu mâna în ea, parcă atunci se încăpățâna mai tare să dispară. De ce? Nu știu. Și poate că nu e așa cum cred, poate avea dreptate cineva atunci când îmi spunea că pur și simplu nu sunt capabilă, pregătită pentru lucruri atât de mari. Dar voi puteți fi! Profitați din plin în anul acesta de profesorii voștri, de știința lor parcă nemărginită, profitați la maxim! Epuizați-i ca niciodată cu întrebări și vorbiți liber mereu cu ei despre Bacovia, despre „Fane Babanul” (Ștefan cel Mare în viziunea domnului profesor de istorie) sau despre lucrurile pe care simțiți că nu le stăpâniți. Dacă nu îi obligă meseria, cu siguranță bunul simț și involuntarul sentiment aproape matern față de voi îi va determina să vă fie alături în aceste momente

importante. Profitați de cărți, de biblioteci, de spații în care inspirația curge râuri, valuri învolburate. Căci de spații închise, unde singurul lucru care se răspândește mai repede ca licorile bahice este fumul de țigară, veți avea timp destul să vă bucurați. Nu uitați că anotimpurile vor reveni și la anul pentru voi, iar locurile în care obișnuiți să vă petreceți nopțile tot acolo vor rămâne. Dormiți... vă va fi dor de un somn bun.

Linia de sosire nu e atât de departe pe cât credeți... e la doi pași, e la o clipire, la un gând depărtare. Și gândiți-vă așa: acesta este momentul vostru! Acesta este momentul amintit de Sfinx ca fiind „prânzul” vieții: momentul în care singuri vă veți lăsa în urmă copilăria și vă veți ridica în sfârșit în două picioare... singuri, fără ajutorul nimănui. Sunteți voi și foaia...

Credeți că puteți suporta presiunea? Sunteți elevi la Colegiul Național, deci eu cred că da... succes, nu baftă!

Georgiana Jianu,

absolventă a Colegiului Național, promoția 2013,
studentă la Universitatea de Medicină și Farmacie
„Grigore T. Popa”, Iași

Interviu cu „Elevul anului”

Theodor Ivan a obținut medalia de aur la Olimpiada Internațională de Geografie, care s-a desfășurat în perioada 30 iulie - 5 august, la Kyoto, Japonia și recent a fost desemnat elevul anului. Ted, așa cum îi spun prietenii, este pasionat de geografie încă din gimnaziu. În clasa a VIII-a a participat pentru prima dată la olimpiada internațională și a obținut o mențiune. Nu a fost destul. S-a ambiționat și la următorul concurs a câștigat aurul.

Cum ți-ai descoperit pasiunea pentru geografie?

Pasiunea pentru geografie a apărut din dorința de cunoaștere a lumii înconjurătoare și din curiozitatea de a afla lucruri noi despre locuri de pe întreg globul. Motivația a fost mai mult faptul că mi-am dorit, ca și în multe alte lucruri, să fiu printre cei mai buni și nu în ultimul rând, faptul că profesorii mi-au arătat devotament și sprijin constant.

Recent ai obținut titlul de „Elevul Anului” la Gala Olimpicilor ieșeni. Cum te-ai simțit? Consideri că acum munca ta a fost încununată cu succes? Care este „rețeta” succesului?

Nu cred că există o rețetă a succesului. Fiecare este unic și fiecare știe cel mai bine cum să obțină randament maxim în ceea ce face. Cele mai importante aspecte mi se par să faci ceea ce îți place și să te dedici unui țel prin muncă.

Acest premiu m-a onorat și a fost o dovadă pentru mine că sunt capabil să excelez dacă îmi propun și astfel mi-a creat o încredere în sine mai mare. Nu am încercat să particip la olimpiade și concursuri pentru premiile materiale, poate mai degrabă din teama de mediocritate. Pot considera că munca depusă de mine în toată această perioadă a fost răsplătită, însă aceasta dovedește încă o dată pentru mine că dacă vrei să te dezvolți continuu și vrei să ajungi cât mai sus, meritele vor apărea singure pe parcurs, nu trebuie să le cauți.

Cam cât ai muncit pentru calificarea la olimpiada internațională?

Preșterea a fost complexă, deși aveam deja o bază solidă de cunoștințe. Pentru olimpiada

internațională a fost nevoie de o organizare mai bună a acestora, de a umple unele goluri și de a adapta materia la cea internațională, mai ales că olimpiada a fost în limba engleză și nu am avut traducere. După mine, cel mai greu a fost să îmi păstrez entuziasmul și să încerc să nu devină o monotonie ceea ce făceam, pentru ca apoi să nu mai am eficiență.

Ce planuri de viitor ai? Dorești să rămâi să faci facultatea în afară?

Eu doresc să fac o facultate de profil tehnic, cel mai probabil electronică, pentru că este un hobby și îmi doresc să am o carieră în acest domeniu de inginerie. În privința universității nu m-am decis încă, dar cel mai probabil voi rămâne în Iași, însă aceasta nu înseamnă că după absolvire voi avea aceeași opțiune.

Crezi că tot acest timp dedicat învățatului te-a lăsat fără adolescență, că sacrificiile pe care le-ai făcut au meritat?

Nicidecum. Au fost într-adevăr unele sacrificii, dar care au reprezentat renunțări de moment. Am încercat tot timpul să am un echilibru între ceea ce făceam eu pentru școală, ce învățam pentru olimpiade și timpul liber.

Care este atitudinea celorlalți față de tine?

Având în vedere că sunt o persoană foarte sociabilă și că nu sunt egoist, încrezut sau arogant, nu am simțit niciodată că cineva ar avea o atitudine negativă față de mine. Prietenii mei au fost foarte bucuroși pentru mine și am apreciat aceasta.

Smaranda Codreanu

clasa a IX-a D

Ea e Miss Boboc, Andreea Cazacu

Teamă, emoții, suspans, euforie și mâhnire sunt doar câțiva termeni ce reprezintă niște trăiri intense în viață, iar concurențele de la Balul Bobocilor organizat de Colegiul Național știu cum este să le simți pe propria piele. Nu este ușor să li se facă față într-un asemenea cadru, de aceea mereu există și o câștigătoare, iar cea de anul acesta este Andreea Cazacu. Ea este cea care și-a înfruntat cel mai bine temerile, având o prezență scenică demnă de titlul primit, „Miss Boboc 2013”. Mulți s-ar întreba cum a fost din perspectiva ei această experiență, iar pentru cei curioși, Andreea oferă răspunsuri:

Ce te-a determinat să participi la Miss Boboc?

La fiecare vârstă întâlnim noi oportunități de a ne cunoaște, de a ne defini propriul stil și personalitatea. Determinarea mea în ceea ce privește participarea la Miss Boboc a constat în dorința de a-mi contura încrederea în propria persoană. Totodată, acest concurs a marcat începerea unei noi etape din viața mea și cu siguranță va constitui o amintire de neuitat.

Ce înseamnă pentru tine câștigarea acestui titlu? Cum te-ai simțit înainte de a urca pe scena, știind că o mulțime de colegi se uită la tine?

Această frumoasă experiență reprezintă confirmarea modului în care am ales să mă formez. Am avut ocazia să cunosc opinii atât ale persoanelor din generația mea, cât și ale domnilor profesori. Acest titlu îmi oferă, evident, încrederea de care am nevoie în viitor și fără de care, de multe ori, nu ne putem realiza idealurile. Evident că au existat multe emoții, dar, în același timp, am

simțit siguranță, deoarece am avut în jurul meu persoane care au reprezentat un real ajutor pentru mine și care m-au susținut.

După părerea ta, ce ai avut în plus față de celelalte concurențe? De ce crezi că ai câștigat? Cum te privesc ceilalți acum? Ce s-a schimbat în viața ta?

Schimbarea se produce în interiorul meu bineînțeles într-un mod pozitiv, creându-mi elanul necesar pentru o muncă temeinică în a deveni ceea ce îmi doresc pe viitor. În ceea ce privește relația cu persoanele din jurul meu, nu consider că a existat și nu îmi doresc să existe o schimbare.

Întotdeauna am știut faptul că pentru a deveni un model pentru cei din jur, e nevoie în primul rând de exigență cu propria persoană. Deseori încerc să fiu un critic al meu și cred că acest lucru alături de alte calități m-au ajutat în câștigarea acestui titlu.

Ce sfat ai pentru viitoarele concurențe la Miss Boboc Colegiul Național Iași? A fost organizarea balului pe măsura așteptărilor tale?

Sfatul meu este să adopte un stil bazat pe naturalețe și eleganță. De asemenea, orice persoană ajunsă în această etapă are șansa de a participa la un astfel de concurs și de a trăi toate sentimentele oferite de acesta, reușind să dobândească experiență și încredere în sine.

Trebuie să precizez faptul că timpul a fost foarte scurt atât pentru concurențe cât și pentru organizatori, însă acest lucru nu a reprezentat un impediment. Organizarea a fost pe măsura așteptărilor tuturor participanților la acest eveniment și cred că acest lucru este cel mai important.

Vădut Cojocariu

clasa a XI-a B

Leonardo da Vinci un proiect de succes

istoria liceului nostru este legată de anumite personalități ce au influențat evoluția țării și care în primii ani ai vieții adulte au trecut granița pentru a studia și a-și alege drumul pe care îl vor parcurge. Pe lângă acești oameni ce reprezintă o mândrie națională, Colegiul Național este amintit și apreciat datorită elevilor ce poartă titulatura de „olimpici”, ca urmare a rezultatelor excepționale obținute la diferite competiții. Munca, pasiunea și devotamentul acestor copii care au învățat să facă sacrificii pentru a-și urma visul și pentru a reprezenta cu mândrie școala la olimpiade, sunt lucrurile care pot îmbunătăți reputația țării. Pe lângă aprecierile pe care elevii le primesc, în cadrul Colegiului Național, au șansa de a participa la un proiect de succes „Leonardo da Vinci”, ca o răsplată pe măsura muncii depuse în ultimii ani.

Cum majoritatea elevilor liceului sunt implicați în diverse concursuri și olimpiade, fiecare ia în considerare să aplice pentru acest proiect, iar selecția este foarte riguroasă. Am avut șansa să mă număr printre cei 45 de norocoși care au fost aleși să participe în sesiunea iulie 2013 și pot spune cu sinceritate că a fost una dintre cele mai importante și consistente perioade a vieții mele. Seriozitatea, disciplina și punctualitatea au fost calitățile-cheie ale tuturor celor implicați în această activitate europeană încă din momentul depunerii dosarelor și până la încheierea mobilității proiectului prin trimiterea rapoartelor finale. Modalitatea de selecție a participanților este benefică din punctul de vedere al organizării dosarului de aplicație, acest proces fiind asemănător celui unei competiții pentru un post pe piața muncii.

În urma alegerii elevilor care au cele mai bune rezultate și merită să fie implicați în proiectul Leonardo am fost inițiați în programul de pregătire lingvistică și culturală, esențial pentru a fi informați în legătură cu țara în care vom sta pe durata desfășurării proiectului, precum și obiceiurile acesteia. Spre deosebire de orele de la școală, unde presiunea și agitația sunt unii dintre

factorii dominanți, în cadrul acestor cursuri, atmosfera era una total diferită și destinsă, fiecare dintre noi venind cu plăcere și dornici de a afla detalii despre orașul în care am petrecut trei săptămâni de neuitat.

În anul 2013 „leonarzii” au putut să opteze să studieze în două țări diferite (Spania, Germania). Visul meu a fost să ajung în Germania, datorită faptului că vreau să urmez o facultate în această țară, iar această experiență a fost testul perfect pentru a îmi dovedi singur că pot să mă descurc pe cont propriu fără sprijinul părinților, să experimentez viața de „student”. Timpul mi-a demonstrat că am făcut alegerea perfectă pentru mine și, deși în fluxul din Spania aveam majoritatea cunoscuților, am reușit prin intermediul acestui proiect să cunosc oameni pe care mă pot baza și care m-au ajutat ca aceste trei săptămâni să fie apogeul verii. Deși eram o grupă de 15 oameni, față de cei din Sevilla, care erau în număr de 30, aceasta nu a fost un impediment pentru noi pentru a ne distra, iar împreună cu doamnele profesoare însoțitoare, Geanina Mangalagiu și Lotus Hăvârneanu, am putut să ne atingem obiectivele stabilite: să reușim o prezentare excelentă a ceea ce am învățat de la profesorul german în materie de arhitectură și desen tehnic și să ne apropiem de aspectele fundamentale ale culturii germane.

Parteneriatul dintre școala noastră și firma Alfa Training din Kalrsruhe este realizat cu succes de mulți ani, astfel că sfaturile celor care au fost

Înainte noastră despre locurile în care trebuie să mergem la orice oră din zi, precum și atitudinea necesară în cadrul firmei au fost extrem de utile. Alături de profesorul nostru, Hannes, am studiat aplicații ale platformei AutoCAD, avansând într-un ritm alert, de la lucruri simple, de baza, precum proiectarea în 2D a sălii de clasă în care am studiat, până la a reuși să ne construim singuri cu măsurători exacte propria noastră casa în 3D. De asemenea, evaluarea finală a necesitat multă muncă și mai ales lucru în echipă, împărțirea sarcinilor în mod egal și organizarea strictă și punctuală. În ciuda faptului că nemții sunt cunoscuți ca un popor rece, care nu se atașează de cei străini lor, comisia de evaluare, în frunte cu tutorele noastre, a apreciat prezentarea făcută, precum și modul original de ilustrare, asemănător unei povești ce încununa toate evenimentele notabile ce s-au petrecut pe parcursul a trei săptămâni.

Însă în acest proiect nu numai munca a fost principalul obiectiv. Ținând cont de șansa unică pe care am primit-o, am încercat și pot spune că am reușit să petrecem cât mai mult timp lărgindu-ne orizontul cultural prin activități deosebite, pe lângă orașele Stuttgart, la muzeul Mercedes și Heidelberg, de exemplu.

Deși nu este un oraș spectaculos, fiind de dimensiunile Iașului, având în plus cel puțin ordinea și curățenia exemplare, precum și cafenelele Starbucks, este o altfel de atmosferă, una plăcută și caldă, ca și cum ai fi într-o permanentă vacanță. Pe lângă magia acestui mic orașel, amintirile depind și de persoanele pe care le ai alături în aceste trei săptămâni și pot spune că am fost foarte norocos din acest punct de vedere.

Proiectul Leonardo da Vinci este o șansă unică, ce trebuie valorificată în special pentru experiența de a sta și a studia într-o țară străină, cât mai ales pentru dobândirea unor cunoștințe noi și îmbunătățirea unor calități cerute pe piața europeană a muncii, precum lucrul în echipă și răbdarea, întregul proces al proiectului având o influență pozitivă asupra tuturor participanților.

Horia Mișea,

clasa a XI-a B

1 Decembrie și „De ce să iubesc România?”

Cu ocazia Zilei Naționale de anul acesta m-am hotărât să fac mai multe cercetări și să îmi răspund singură la o serie de întrebări care îmi vin și ne vin automat în minte multora dintre noi când întâmpinăm o problemă: „De ce se întâmplă asta tocmai în România? De ce aici lucrurile sunt altfel, mai rele? De ce România nu îmi oferă tot ce am nevoie?”. Tot de 1 Decembrie am fost „bombardată” de urări și mesaje patriotice, despre dedicare și mândria de a fi român. Cum vă explicați bulevardele pline de oameni mici și mari care așteaptă cu nerăbdare demonstrațiile militare și spectacolele folclorice? Acest elan de bucurie mi-a stârnit și mai mult curiozitatea și mi-a mai ridicat o întrebare: „De ce de Ziua Națională toată lumea este mândră, dar nu își păstrează această atitudine constant?”

Am hotărât să caut motive pentru care să iubim România, să fim mândri că suntem români, dar să fim mândri cu adevărat, nu doar de dragul unor parade organizate o dată pe an și să învățăm să ne bucurăm și de lucrurile frumoase pe care ni le oferă țara. Sunt sigură că există mult mai multe motive, dar mă voi opri doar la câteva:

Cultură – De la Mănăstirea Voroneț cu albastrul ei unic, până la genii ca Brâncuși, Enescu, Eminescu, suntem o țară plină de cultură și istorie, chiar dacă majoritatea oamenilor nu o cunosc în totalitate.

Geografie – Avem toate formele de relief existente în lume și multe alte minuni ale naturii, Delta Dunării poate fi cel mai bun exemplu.

Potențial – Nu putem număra câți români talentați și inteligenți avem, însă este suficient să știm că Microsoft are peste 400 de angajați români, iar la NASA procentul lor este de 20%.

Femeile – Este ceva știut că românele sunt printre cele mai frumoase femei din lume, lucru cu care trebuie să ne mândrim.

Și dacă tot trebuie să fim mândri de faptul că suntem români, să fim mândri și de românii noștri celebri, talentați (precizez că ordinea este aleatorie):

Gheorghe Hagi – În anul 2000 nu s-a sfârșit lumea, dar Hagi a fost proclamat zeul fotbalului, cel mai bun fotbalist român al tuturor timpurilor. A început prin a dribla cu o minge făcută din carpet. Un model pentru copiii săraci care se hrănesc cu fotbal și vise.

Gheorghe Mureșan – Singurul român care a jucat vreodată în cel mai tare campionat de baschet din lume, NBA. Talia sa impresionantă, dar și firea blândă l-au propulsat neașteptat la Hollywood, într-un film în care a jucat alături de Billy Crystal. În ambele ipostaze, Ghiță Mureșan a făcut să se vorbească de bine despre România.

Gheorghe Zamfir – Nimeni până la el și nimeni după el n-a reușit să scoată din nai asemenea sunete vrăjite, mistice, profund românești. În anii '70 cucerește întreaga lume, susținând zeci de concerte cu casa închisă. A revoluționat arta sunetului și a făcut să se nască inedita apropiere dintre nai și orgă.

Eugen Ionescu – A răsturnat toate tiparele teatrului, a dinamizat limba și a violentat conștiințele. Afirmat inițial în cultura română („NU”, lucrare în care ironizează fără reverențe scrierile marilor figuri ale literaturii române), devine în anii '60 o glorie națională a Franței, la fel ca Beckett și Sartre. S-a impus ca întemeietorul unui nou curent, teatrul absurdului, iar în 1970 devine membru al Academiei Franceze.

Și lista continuă cu sute de alte nume pe care cu toții le știm și cu care ne-am obișnuit, așa că ar fi bine să aflăm și lucruri inedite, care pot stârni interesul multora, „10 lucruri fantastice despre România”:

1. Cel mai vechi schelet, la ora actuală, de umanoid a fost găsit în Râmnicu Vâlcea, poreclit „pescarul de la lacul Getic”, fiind datat la un milion de ani.

2. Civilizația străveche, mai veche cu 1000 de ani decât cea sumeriană este localizată în estul țării, la Cucuteni.

3. Tăblițele de la Tartaria sunt cu 1000 de ani mai vechi decât cele sumeriene.

4. Tăblițele din Munții Neamțului, tot mai vechi decât tăblițele sumeriene cu 1000 de ani.

5. Descoperirea din Masivul Bucegi, din 11 August 2003; americanii și românii pătrund sub masivul Bucegi și descoperă o sală a proiecțiilor cu holograme care au arătat istoria adevărată a Terrei, au descoperit amfora cu aur monoatomic, care duce la longevitate, adică o persoană poate trăi mii de ani în același corp fizic, dacă ar consuma așa ceva în anumite perioade de stabilitate.

6. Descoperirea din Masivul Șureanu din 1990 – aici s-a descoperit un munte ticsit cu filoane de aur pur, de un metru lungime, lucru inexistent pe planetă, căci aurul se găsește numai în forma de minereu combinat cu alte metale, nu și în forma pură desăvârșită; se pare că dacii cunoșteau taina spirituală a aurului, care este de fapt o lumină condensată.

7. Cel mai vechi cuptor, de pe această planetă, de topit metale s-a găsit la Câmpeni; a fost atestat la aproximativ 6000 de ani î.e.n.

8. Sarmizegetusa – alt loc special conform celor de la BBC; s-ar afla niște artefacte fabuloase sub acest loc (arhiva atlantilor).

9. Artefactul de sub Masivul Ceahlău. Conform lui Radu Cinamar, sub Ceahlău se află un artefact sinonimic cu cel din Bucegi.

10. Pădurea Baci, din Cluj Napoca, considerată „cea mai paranormală zonă de pe planetă”, conform celor de la Discovery, unii considerând-o o zonă atemporală, adică un fel de spărtură în continuul spațiu-timp din acea zonă!

Nu este uimitor că deja bogata noastră istorie trezește tot mai mult interes pe zi ce trece?

România este bogată. Nu, nu prin bani, România are ceva mult mai valoros, are oameni capabili, are o istorie și o cultură desăvârșite și o geografie pe măsură. Da, este adevărat că

sistemul are probleme, că poate ne dorim mai mult, dar trebuie să învățăm să apreciem ceea ce avem, să promovăm valorile, nu defectele. Am reușit să găesc răspunsul la întrebările pe care le aveam când am început să scriu articolul. Am înțeles că nu tot ce se întâmplă în această țară are acea ștampilă de mai rău și că România îmi oferă, dar trebuie să caut. Oamenii care au pornit de jos și acum sunt figuri ilustre ale țării sunt modelul spre care trebuie să aspirăm și asemeni lor să iubim România și să o facem și pe ea să ne iubească pe noi. Dacă ce v-am prezentat până acum încă nu v-a convins total, iată de ce unii străini s-au stabilit în România și o iubesc:

„Eu iubesc România pentru că sunt foarte multe talente nedescoperite, ignorate. România este chiar o țară foarte bogată și, din păcate, cei mai mulți nu observă toate aceste bogății și se uită prea mult spre Occident sau sunt prea preocupați de probleme mărunte, fără să observe bogăția și frumusețea din jurul lor.” – Richard Constatinidi

„Eu sunt pasionat și de motociclism. Munții din România sunt perfecți pentru acest sport. E cel mai frumos loc pentru sportul cu motoare. Ai parte aici de multă aventură. Iubesc România pentru munții ei liniștiți, neinvadați de turiști. Munții din Austria sunt suprapopulați.” – Martin Freinademetz

„Iubesc România. Pentru mine este cea mai bună poziție din Europa în acest moment pentru că este dinamică, e într-un proces de schimbare și avem oportunitatea de a sprijini aceste schimbări. Cred că cel mai mult îmi place peisajul din România, pentru că am călătorit mult, oamenii sunt foarte prietenoși. După părerea mea, România este cea mai europeană țară din Europa, pentru că e un amestec deosebit. O influență otomană, franceză, ortodoxă, este un amestec deosebit și de aceea cred cu adevărat că România are o cultură europeană.” – Martin Harris.

Nu știu ce aș mai putea să spun decât că voi profita de 1 Decembrie pentru a mă alătura oamenilor care iubesc România, care umplu în fiecare an străzile cu ocazia Zilei Naționale și acum voi ști de ce să iubesc România și să pot spune cu tărie „Sunt mândru că sunt român!”

Mălina Pricop,
Clasa a X-a E

„Ready. Set. Debate!”

Emoții, frământări, întrebări încuietore, discursuri motivaționale, plachete ridicare, alianțe de neînvinși, dușmăni înrădăcinate, rezoluții de o corectitudine incontestabilă, bucuria învingătorului, resemnarea învinsului și câte și mai câte s-au întâmplat în acel weekend, 15 - 17 noiembrie, zilele când s-a desfășurat IasiMUN, găzduit ca în fiecare an de Colegiul Național „Emil Racoviță”, Iași. Pentru necunoscători, conferințele MUN – Model United Nations – vizează imitarea marilor conferințe de la ONU, exclusiv în limba engleză, în care fiecare participant este delegatul țării de origine și trebuie să apere interesele patriei sale. Participanții sunt elevi din liceele ieșene și nu numai (în fiecare an sunt invitați câțiva adolescenți din străinătate) și sunt împărțiți în 4 comitete: Human Rights, Political, Ecosoc și Environment.

În prima zi, vineri, după ceremonia de deschidere, au loc discursurile de început ale tuturor delegațiilor și așa-numitul „Caucusa”, unde participanții formează echipe și rezoluții pe teme propuse de către moderatori, „Chairpersons”. Sâmbătă are loc marea și adevărata conferință – se dezbate rezoluțiile propuse de delegații („planul de bătălie” propus de câteva țări pentru a rezolva o anumită problemă), se țin discursuri, se pun întrebări la obiect și apoi se trece la vot – dacă rezoluția are majoritatea voturilor „pentru” atunci aceasta „trece” în etapa următoare, unde va fi revotată și se va hotărî dacă trece în General Assembly, conferință susținută în a treia și ultima zi, unde va fi dezbătută de majoritatea comitetelor împreună.

Din experiență, vă pot asigura că această conferință merită pe deplin tot efortul. Dar, pentru a nu risca să cad în subiectivitate, am rugat-o pe colega mea, Silvia Marcoe din clasa a XI-a A, reprezentanta Rusiei în comitetul Human Rights, să ne împărtășească impresiile ei legate de prima participare la IasiMUN:

I.T.D.: Ce a însemnat experiența IasiMUN pentru tine?

S.M.: IasiMUN a fost o experiență interesantă și provocatoare, care m-a determinat să îmbin cunoștințele politice cu ideile proprii pentru a mă prezenta cât mai bine ca delegat. A fost diferit față de orice alt program extrașcolar în care am participat, deoarece am colaborat cu persoane din

diferite orașe și am învățat concepte noi incluse în dezbaterile unei rezoluții într-o atmosferă formală. Cel mai neașteptat lucru a fost să vorbesc despre mine folosind persoana a III-a și mi-a luat ceva timp până să mă obișnuiesc.

I.T.D.: În ce fel te-a ajutat această conferință?

S.M.: M-a învățat cum să fac față oboselii. Studiul intereselor țării pe care am reprezentat-o, dar și participarea efectivă la dezbaterile altor rezoluții, m-au obligat să mă informez în legătură cu problemele internaționale și metodele prin care le putem rezolva. Am învățat să controlez emoțiile când țin un discurs în fața unei audiențe, iar în timpul conferinței a trebuit să fiu foarte atentă și spontană pentru a răspunde la întrebări și a compune discursuri pe loc. Evenimentele sociale au fost o ocazie de a cunoaște persoane extraordinare și de a lega prietenii.

I.T.D.: De ce ar vrea liceenii să vină la IasiMUN?

S.M.: Liceenii pot beneficia de pe urma participării la acest proiect, atât social, cât și cultural. Este o experiență inedită care i-ar ajuta să-și dezvolte abilitățile de comunicare, în timp ce se familiarizează cu politica mondială. Aș zice că e perfect pentru cei ce vor să studieze relații internaționale sau să lucreze la ONU, dar, cu siguranță, este folositor pentru toți. În orice caz, este o metodă sigură de a ieși din rutină și de a cunoaște persoane noi.

V-am convins? Sunteți gata să oferiți acestui proiect de mare anvergură toată atenția și dedicarea voastră pentru a strânge amintiri frumoase și experiențe de neuitat? Sunteți gata să renunțați pentru câteva zile la vorbitul în limba română și să încercați să gândiți, să vorbiți și să scrieți în engleză? Sunteți gata să vă avântați în marea lume a dezbaterilor și a conferințelor? Dacă răspunsul este da, fiți cu ochii în patru începând cu toamna anului 2014, să nu pierdeți perioada de înscriere. Cel mai sigur este să aruncați o privire pe site-ul: www.iasimun.org. Acolo puteți vedea interviuri, subiecte și imagini din conferințele anterioare, precum și referiri la edițiile viitoare.

Și dacă tot spuneam ca aceste dezbateri se țin în limba engleză, închei prin a vă ura celebra: „Ready. Set. Debate!”

Julia Teodora Driscu
Clasa a XI-a A

■ Clubul I.Q. Iași

- despre performanță și perspective ■

Acum puțin timp, tindeam să cred că societatea actuală se află într-un declin gradual, își pierde valorile etice și promovează false modele caracterologice și comportamentale, în timp ce tinerii se autolimitează și se îndreaptă spre stagnare. Totul a venit ca o revelație când am dat peste anunțul de recrutare a viitorilor membrii ai clubului IQ Iași. Ideea organizației m-a fascinat totalmente și anume că din acel club vor face parte doar olimpici naționali și internaționali la orice materie ce se vor întâlni constant într-un sediu central special amenajat pentru ei, dotat cu e-book-uri, calculatoare, cărți și enciclopedii. De asemenea, cel mai mult am fost atrasă de promisiunea unor workshop-uri de intercunoaștere, de oportunitatea de a cunoaște oameni influenți la nivel național, de șansa ghidării vocaționale și a vizitelor la numeroase firme notorii din spațiul ieșean.

Nu am ezitat o secundă măcar pentru a-mi trimite scrisoarea de intenție și diploma națională pe baza căreia se făcea înscrierea și o bucurie imensă mi-a luminat chipul când am primit mail-ul de confirmare. Cu entuziasm și emoție în suflet am mers la cea dintâi ședință IQ. Ea s-a bazat pe principiul de storytelling și a fost mediată de Ovidiu Gavrilovici, psihoterapeut ericksonian, terapeut narativ, psiholog clinician principal cu practică privată și supervisor în psihologie clinică. În cadrul acesteia, fiecare dintre membrii prezenți a fost ghidat spre a-și releva câteva dintre misterele personale, trăiri și încercări inerente drumului parcurs de un olimpic în care m-am regăsit realmente. Fără întârziere, am simțit cum o legătură se naște între noi, o legătură care prevestea un spirit de echipă trainic și o bună comunicare.

Inedite au fost însă vizitele la spitalul privat Arcadia, la Zeelandia, unul dintre liderii pieței românești ai producției de ingrediente pentru brutărie, patiserie și cofetărie, cât și la colosul Delphi, unul dintre cei mai mari producători de piese auto la nivel mondial. Am fost însoțiți de Diana Chihaia și Alexandra Timofte, coordona-

toarele clubului. Am fost primiți cu brațele deschise de reprezentanții firmelor și instituțiilor menționate, ei pregătindu-ne tururi complete și răspunzându-ne la întrebări. La Arcadia am fost impresionată profund de facilitățile puse la dispoziția celor internați, de la paturi reglabile prin telecomandă, până la meniurile zilnice gătite 100% natural în cadrul bucătăriei spitalului și modificate în conformitate cu rețeta doctorului. Aceste inovații la nivel sanitar m-au determinat să mă gândesc de două ori înainte de a părăsi România, întrucât respectau toate cerințele occidentale. La cele două fabrici, îmbrăcați într-un echipament special pentru a menține igiena desăvârșită a prototipurilor, ni s-au dat explicații științifice cu privire la fiecare sector, mașinărie și post din cadrul organizației. De neuitat au fost și coloniile de bacterii captate în mici capsule din Zeelandia, cât și încăperea uriașă cu echipamente de înaltă precizie din Delphi.

Consider clubul IQ un spațiu de suflet în care mă pot regăsi, în care mă bucur de prietenii adevărate și de influența unor oameni de valoare.

Irina Alexandra Șerpeanu,
Clasa a X-a B

O pasiune: teatrul.

Dar public?

Pasiunea mea pentru teatru nu este recentă, ci a luat naștere încă din copilărie. Îmi plăcea să recit poezii și să cânt la grădiniță, să fiu pe scenă în fața tuturor adulților și să le arăt ce pot. Nu îmi aduc aminte să fi avut vreodată emoții, dar rețin cum mulți dintre copii fugeau de pe scenă sau se blocau și nu mai știau ce și cum să spună când le venea rândul. Eu eram fericită în lumina „reflectoarelor” și adoram să-l fac pe ceilalți mândri de mine. Îmi amintesc, de asemenea, cum am participat la un festival de teatru în cadrul căruia am avut un monolog, rolul Chiritei lui Alecsandri. Am avut parte de distracție și aplauze și flori aruncate pe scenă de la profesoara de teatru. Copil fiind, nu am înțeles eu prea bine ce se petrecea în jurul meu, dar acum, la adolescență, îmi dau seama că acele prime senzații au stat la baza a ceea ce fac acum.

Am avut ocazia de a mă înscrie într-un club de teatru, în cadrul căruia mai erau doar doi membri de vârsta mea. A fost și este perfect, pentru că nu există conflicte, ne înțelegem din priviri și jocul de scenă e mult mai real datorită faptului că am ajuns să ne cunoaștem extraordinar de bine. Am avut și o repetiție cu public, unde am primit doar feedback-uri pozitive, la care niciunul dintre noi nu se aștepta. Au existat și sugestii și propuneri în vederea unor eventuale îmbunătățiri ale jocului scenic, ceea ce ne-a ajutat foarte mult când am avut următorul spectacol, cu un public cu adevărat numeros.

În acea seară de vineri, am fost invitați să ne prezentăm piesa de teatru în programul artistic al unuia dintre balurile bobocilor din Iași. Am fost dezamăgiți de majoritatea publicului, inclusiv juriul balului, care nu a acordat atenție deloc piesei și nu a arătat nicio urmă de respect față de noi. Cu toate acestea, am dus piesa până la sfârșit și antrenoarele noastre au fost foarte mulțumite de noi, fiind de acord că am avut un spectacol greu. Nici ele nu se așteptau la asemenea condiții, dar mai presus de toate, au fost impresionate de capacitatea noastră de concentrare și modul în care ne-am mobilizat să facem un spectacol frumos pentru cei care erau dispuși să ne asculte.

La întâlnirile pe care le avem săptămânal, lucrăm diverse texte, dar ne exersăm și imaginația, limbajul, atenția și diferite abilități, care ne ajută în diferite moduri atunci când interpretăm un rol. E interesant să observăm cum fiecare dintre noi abordează în mod diferit același subiect, urmând să ne exprimăm părerea și să facem paralele între modul în care gândim și cel în care jucăm ceea ce gândim. Nimeni nu se așteaptă să existe diferențe, dar sunt mai multe decât credeam. Sunt multe detalii pe care omul tinde să le ignore, dar care constituie de fapt baza personalității personajului. Spre exemplu, jocul cu obiecte imaginare este dificil, datorită faptului că atenția acordată formei, greutății, culorii, locului în care este așezat obiectul, precum și modul în care îl percepe publicul, trebuie să fie maximă, astfel încât să nu existe discrepanțe între momente.

Clubul de teatru m-a ajutat pe mai multe planuri și am ajuns la concluzia că foarte multe dintre activitățile care implică explorarea artelor pot modela individul în mai multe direcții. Recomand oricui să se implice în teatru, pictură, canto, sculptură, dans, sport, scris, pentru că aceste pasiuni îi vor ajuta atunci când se vor aștepta mai puțin. Carpe diem!

Smaranda Popovici,
Clasa a XI-a B

A fi voluntar la filit

23-27 octombrie

Festivalul Internațional de Literatură și Traducere Iași a fost un proiect ce a reunit la Iași, în perioada 23-27 octombrie 2013, peste 100 de profesioniști ai cărții, atât din țară, cât și din străinătate. Scriitori, traducători, editori, organizatori de festival, critici literari, librari, distribuitori de carte, manageri și jurnaliști culturali. Mai mulți voluntari, elevi și studenți s-au implicat, pe parcursul zilelor ce au precedat festivalul și în timpul derulării acestuia în activitățile care au făcut posibil succesul de care s-a bucurat în țară și în străinătate FILIT 2013. Am trait pentru prima data bucuria de a mă simți parte dintr-o echipă puternică, determinată, m-am simțit responsabil și valorizat, am înțeles ce înseamnă să fii în preajma unor oameni de cultură, a cuvântului bine scris și bine spus, am înțeles că există viață adevărată, autentică și activități formatoare și în afară programului școlar.

Ca voluntar, Filit a însemnat multe ore de muncă, 2-3 cafele pe zi, veșnica întrebare „Ce e Filitul ăsta dom'le?” adresată de către oamenii depășiți de situație, dar, totodată legarea unor prietenii strânse, participarea în cadrul „Întâlnirilor Alecart” la o suită de manifestări vii, interactive, datorită cărora am avut șansa de a cunoaște experiențele de viață ale unor scriitori cunoscuți și apreciați, precum și trezirea curiozității față de unele aspecte ale literaturii pe care, în alte condiții, le-aș fi trecut cu vederea. Înainte de deschiderea festivalului, rolul nostru principal a fost acela de a informa publicul prin împărțirea de pliante și explicarea detaliilor legate de festival persoanelor interesate. Recunosc, fiind prima experiență de acest fel, am fost la început ezitant, temându-mă de refuzul oamenilor sau de privirile sceptice, de ochii dați peste cap. Zâmbind și spunând cu încredere „Hei, vino la Filit!” sau „Bună ziua, veniți la Filit!”, eu și colegul meu am împărțit acele pliante precum pâinea caldă, fiind nevoiți a face mereu drumuri către Casa Pogor (spațiul în care se aflau echipa de proiect și coordonatorii noștri) pentru procurarea altora.

Să recunoaștem: de obicei, în cadrul activităților de voluntariat, majoritatea participanților se înscriu doar pentru obținerea unei diplome manifestând dezinteres față de responsabilitățile asumate, dar de data aceasta nu a fost cazul. Febra întâlnirii cu literatura și oamenii ei ne-a prins! Am fost surprins de entuziasmul colegilor mei care au creat o atmosferă plăcută și dorința de a arăta că și la Iași se poate să te bucuri de un festival de literatură contemporană.

Necesitatea prezenței echipei mele în fiecare zi de la 8 dimineața până la 9-10 seara nu a însemnat o

activitate de lucru continuu. E adevărat că diminețile au fost aglomerate, deoarece ni s-a solicitat efortul fizic în transportarea de materiale de la o locație la alta; cu alte cuvinte, toate diminețile au însemnat un joc de câteva ore de „du-te – vino”. Însă, lejeritatea după-amiezilor a compensat „fuga” dimineții, astfel încât aveam timp pentru noi, majoritatea „furând” câte o jumătate de oră de odihnă pentru a face față stresului continuu al „Serilor Filit” de la Teatrului Național. De asemenea, am fost impresionat de familiaritatea și prietenia cu care am fost tratați de către coordonatorii noștri și organizatorii evenimentelor: “Mie să nu-mi spuneți domnule Daia, eu sunt Dan pentru toată lumea, ați înțeles?”. Jos pălăria, domnule Dan Daia, pentru maniera în care ne-ați învățat să fim responsabili, având încredere în noi și mobilizând o echipă, nu individualități!

În afara câtorva dezavantaje evidente, precum oboseala, ratarea lecțiilor mai importante de la școală sau lipsa ieșirilor în oraș, datorită festivalului am cunoscut multe persoane de vârsta mea, serioase în privința lucrului, dar amuzante și interesante în timpul pauzelor. Totodată, prin prezența în cadrul „Întâlnirilor Alecart” (unde am fost desemnat să particip ca voluntar), am avut șansa de a asculta oameni trecuți prin viață vorbind despre creațiile lor, dar și despre experiențe reale ce i-au influențat în scrierea operelor. Personal, în cea mai mare măsură am fost marcat de experiența scriitorului David Vann, autorul romanului *Legenda unei sinucideri*, întrucât tatăl acestuia s-a sinucis, lucru ce l-a determinat pe Vann, odată ce a trecut peste trauma suferită, să facă din propria trăire un subiect al unui roman pe care l-am citit în cursul unei săptămâni pe nerăsuflăte. A fost pentru prima dată, după „Întâlnirile Alecart”, când locul discuțiilor despre școală, lecții sau timp liber a fost luat de dezbateri pe marginea a ceea ce am descoperit și citit cu ocazia Filit-ului! Petrecerea voluntarilor din ultima seară, imediat după încheierea oficială a festivalului, m-a lăsat cu regretul străngerii ecusonului și tricoului care, pe perioada festivalului, au făcut din mine, Voluntar Filit.

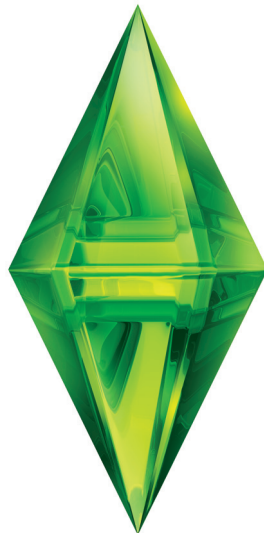
Pentru sceptici sau răuvoitori și cârcotași, un singur cuvânt: a fi voluntar la Filit nu a însemnat a chiuli de la școală! Recomand tuturor implicarea în cadrul festivalului deoarece, deși prezența aproape continuă este solicitantă, aceasta nu este „o pierdere de timp”, Filit-ul fiind o experiență frumoasă, ce lasă amintiri plăcute și pregnante!

Serafim Turcu
Clasa a X-a D

Jocurile Sims, între ficțiune și realitate

Pe parcursul îmbătrânirii noastre, tehnologia se dezvoltă în concordanță cu nevoile noilor generații pentru a antrena și susține ceea ce noi numim astăzi „societate de consum”. Nevoia unui spațiu sigur, a unui loc guvernat de propria persoană, dorința puterii și a controlului au fost factorii fundamentali ai procesului de creație a unuia dintre cele mai potențial nocive jocuri din existența noastră: Sims. Ce este mai frumos și mai utopic decât apartenența necondiționată la o familie, un grup de prieteni, o societate stabilă și complet previzibilă? Vă răspund eu: pentru copii, nimic. Așadar, prin achiziționarea unui astfel de joc, un copil, un suflet încercat de temerile viitorului, etichetat și judecat de societate, se regăsește în propriul univers închistându-se în perfecțiunea sa.

Pe măsură ce vânzările și implicit profiturile celor de la EA Games ating noi și noi puncte de climax, tot mai mulți copii și adolescenți își pierd viziunea în pixelii ecranului, își pierd imaginația în fluxurile de culori artificiale și, într-un trist final, își pierd viața în virtualitate. De ce? Fiindcă Sims-ul presupune crearea vieții de vis: o familie cu oameni perfecți, corpul perfect, trăsăturile perfecte, comportamentul perfect, o casa perfectă (cea din mediatizatele filme americane, pe malul mării cu celebra piscina interioară și exterioară și șemineul impunător), cariera perfectă și prietenii, cum altfel decât perfecți. Toată acea lume poate fi editată, pornind de la iluminarea stradală, flori și arbuști până la casele vecinilor, familiile și carierele lor. Astfel, cei mici învață și acceptă una dintre cele mai mari minciuni ale umanității, aceea că perfecțiunea există.

Să jucăm puțin Sims! Accesăm jocul printr-un dublu click și așteptăm cu frenezie să se încarce. Apoi, pe ecranul lipsit de viață apar culori și forme parcă desprinse din basme și, în final, familia creată, cea cu care ne jucăm. Ne luăm o secundă pentru a-i admira din nou apoi ne gândim ce planuri avem cu ei, ce comenzi să le dăm? Și începem: mama se duce la SPA, fiindcă o femeie merită să fie tratată ca o regină; tata, un adevărat întreprinzător, se duce la birou unde câștigul său nu se compară cu al niciunui om existent pe fața Pământului. Fiica lor, eu, în varianta virtuală, e model și artistă, are un concert în câteva minute și se pregătește alături de prietenii săi care o sprijină și o ajută să se îmbrace. Fiul, un adevărat star de cinema, tocmai a terminat de filmat ultima sa peliculă și merge spre casă, într-un Porsche Cayenne, cu intenția de a se relaxa pe malul piscinei în timp ce menajera îi pregătește Somon Fume. După ce toți își termină activitățile programate, se

reunesc acasă unde își cheamă și prietenii apropiați. Împreună, se duc lângă lac, aprind focul și rumenesc bezele în timp ce râd, cântă și povestesc cum și-au petrecut ziua. În amurg, iubirea, fericirea și înțelegerea plutesc în aerul cu mireasmă de zahăr ars și lemn dulce. De nicăieri se aude un sunet strident. Parcă dintr-o lungă mahmureală ne trezim și realizăm cu uimire că suntem în camera noastră. Telefonul sună. Un prieten ne cheamă la cinema, să vedem ultimul film și să mai povestim și noi câte ceva din viețile noastre. În timp ce vorbim, privim ecranul. Simșii zâmbesc, simșii sunt fericiți, simșii se iubesc. Zicem interlocutorului că avem treabă, închidem telefonul, iar pereții camerei din jurul nostru se disipă. Vederea ne e orbită iar de o falsă perfecțiune. Nu putem pleca, trebuie să avansăm,

să ne trăim viața, să învățăm balet, să gătim, să cântăm la chitară, să scriem best-seller-uri și să ne menținem în top 10 miliardari ai lumii. Lumea de afară, realitatea, e nimic pe lângă ficțiunea din fața noastră. Și așa, rămânem încă o oră, două, trei în Sims. Zile și ore trec, noaptea vine. Din păcate, nevoile fiziologice ne cer cu stăruință să ne odihnim. Salvăm și închidem Sims. Ne trezim a doua zi. Mâncăm, deschidem Sims, ne jucăm. În ziua aia bem 3 căni de apă și mâncăm de două ori. Mergem o dată la toaletă. Vine noaptea, ne culcăm. Se face dimineață. Ne trezim, mâncăm, deschidem Sims. La un moment dat, a sunat telefonul. Nici măcar nu mai răspundem, nu are sens să răspundem. Are sens să jucăm Sims și continuăm să jucăm.

Cât timp mai durează această rutină? Devenim cumva dependenți? Dar ce înseamnă dependent? Pentru început, rutina e la cei mici, promisiunea unui basm este greu de refuzat, iar sfârșitul poveștii se lasă mereu prelungit pentru a acoperi toate nopțile copilăriei. Sims-ul, opusul basmului, acoperă zilele copilăriei, transformă jocul în cea mai dulce închisoare și cea mai tristă: cea de bunăvoie. Realitatea e demodată, e înfricoșătoare, e nesigură și doare. Sims-ul nu, el e fericire și dragoste continuă. Ce alegem, copii fiind, între realitate și ficțiune? Ficțiune. De câte ori? De fiecare dată, mereu și mereu. Ce înseamnă mereu și mereu? Înseamnă dependență.

Da, învățăm de mici să avem dependențe, să contăm pe un lucru perisabil, să ne definim în funcție de pseudo modele și să trăim în ciclitate, fără dorința de schimbare, evoluție, viitor. E o situație tristă, dar nimeni nu ia măsuri nici pentru realitate, nici pentru ficțiune. Cele două coexistă, dar în raporturi atât de inegale și dezechilibrate, încât în urma lor lăsa dezastru, frică și incertitudine. De ce nu ia nimeni atitudine? De ce nu le face societatea copiilor realitatea mai frumoasă pentru a nu se refugia în virtual? De ce societatea nu ia măsuri împotriva unor astfel de jocuri capcană?

Învinuim constant societatea, dar uităm un lucru esențial: noi îi condamnăm pe copii, NOI SUNTEM SOCIETATEA!

Elena Amironesei,
Clasa a XI – a B

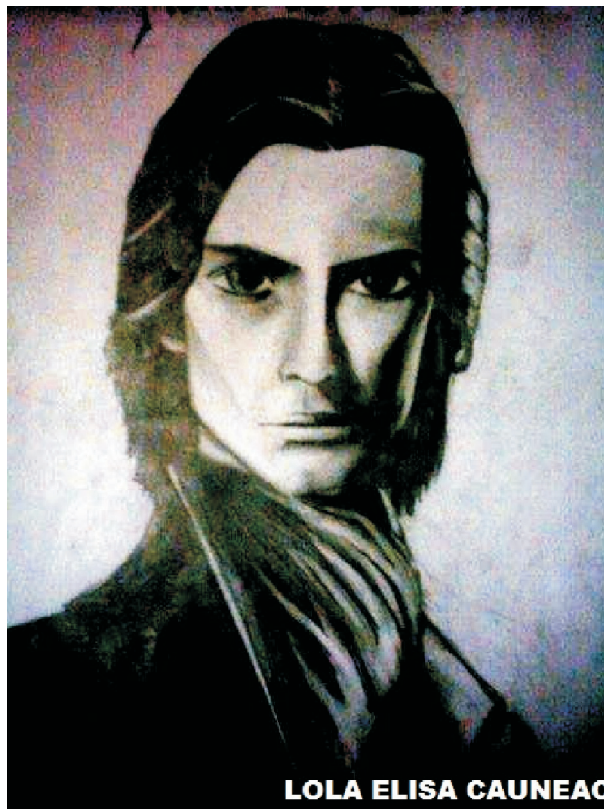
În căutarea perfecțiunii

A fi în acord cu Ființa nu înseamnă a fi într-o stare de perfecțiune. A vrea să atingi perfecțiunea este o eroare pe care nu trebuie să o comită cel care este pe cale. Adevărul nostru este adesea destul de mizerabil în raport cu idealul nostru. A fi unit cu transcendența nu înseamnă că realizăm într-o manieră perfectă „ceea ce trebuie să fie un om”, ci că avem forța de a ne vedea în adevărul nostru de moment. Transcendența nu se manifestă când depășim nivelul uman, ci tocmai acolo unde recunoaștem acest nivel uman, atunci când recunoaștem slăbiciunea noastră.” (Karlfried Graf Durckheim)

Toată lumea caută perfecțiune: în ceea ce privește propria persoană, faptele și emoțiile sale, cât și în ceea ce privește familia sau apropiații. Mereu oamenii vor acorda interes lucrurilor ce se află într-o permanentă schimbare, deoarece înseamnă că acestea se vor perfecționa cu trecerea timpului. Putem spune chiar că oamenii vor căuta să evolueze din orice punct de vedere, deoarece nimeni nu poate trăi într-o continuă stagnare, fiecare având nevoie de noutate în viața sa spre a nu-și pierde plăcerea de a trăi.

În același timp, cu toții am auzit că „perfecțiunea nu există” și că „tocmai ceea ce este imperfect este adevărata înfățișare a perfecțiunii”. De ce se spune aceasta? Deoarece lumea are nevoie de consolare la gândul că nimic în univers nu poate fi conform așteptărilor sale, cât și pentru a nu-și pierde scopul fundamental al vieții, mai exact cel de a căuta necunoscutul, sperând că această taină va putea fi găsită în cele mai banale și cotidiene lucruri, redându-le astfel speranța și desăvârșirea.

În același timp, oamenii trebuie să nu obțină sau să câștige tot ce își doresc. Ei sunt dependenți de eșec, fiindcă nimic în lume nu

motivează mai mult decât nereușita în ceea ce și-au propus să facă. Poate că ezităm să fim de acord cu această idee, gândindu-ne că este imposibil ca uneori insuccesul să ne fie mult mai folositor decât succesul, însă nu este chiar așa. V-ați gândit vreodată cum ar fi dacă am obține tot ceea ce ne dorim? Dacă toate aspirațiile noastre s-ar transforma peste noapte în realitate și astfel am atinge perfecțiunea cu cea mai mare ușurință? De menționat că nu toate idealurile stau sub semnul valorilor clasice, precum binele, frumosul, adevărul și dreptatea, deci nu tot ceea ce își dorește omul are în vedere perfecțiunea. Aparent, ar fi o lume ideală, nimeni nu ar mai avea preocupări, griji, dezamăgiri... însă în același timp nu ar mai exista speranță, nu ar mai exista nici acest interes pentru viață și

necunoscut. Cum ai putea fi interesat de ceva ce nu știi, dacă nu poate exista ceva ce nu știi? Nu mai poți spera la reușită, nu mai poți simți emoții pentru că totul se va aranja exact așa cum propria conștiință și-ar dori. Nu ar mai exista imaginație. Oamenii ar exemplifica perfecțiunea în sine, nu și-ar mai schimba înfățișarea corpului, perspectiva asupra lumii sau a vieții, nu ar mai pierde nimic, nu ar mai câștiga nimic, nu ar mai evolua.

O carte remarcabilă scrisă de Oscar Wilde, *Portretul lui Dorian Gray*, dezvoltă splendid această idee, prezentând viața unui tânăr ce nu poate îmbătrâni. În urma unei dorințe exprimate ambiguu, amintind de pactul faustic prin disponibilitatea renunțării la suflet, dorința de a nu-și pierde frumusețea trupească odată cu trecerea anilor și de a revărsa consecințele patimilor și a păcatelor asupra portretului său, inocentul Dorian Gray face un pact demonic, necugetat, ceea ce îi prefigurează destinul nefast. Inițial, este șocat și îngrozit de posibilitatea de a nu se schimba și de urmările pe care le va suferi, însă timpul îl determină pe Dorian să se acomodeze cu această idee și chiar să accepte, să se bucure de fapta sa din trecut. El este admirat, invidiat, respectat de toți cunoscuții, însă aceasta numai pentru o perioadă de timp. În cele din urmă, perfecțiunea pe care o întruchipează îi distruge tot ceea ce are mai bun în plan lăuntric și îi provoacă degradarea conștiinței și integrității morale, până în punctul în care pune capăt unei vieți. Acest ultim gest exemplifică modul în care o ființă asemenea lui, ideală în aparență, ajunge să-și pervertească sufletul și să nu mai privească viața ca pe un lucru sacru, de neprețuit, ci, din contră, ca un aspect irelevant al lumii ce îl înconjoară. Astfel, ființa umană forțează limitele, granițele între ceea ce îi este oferit și ceea ce este mai presus de condiția sa, încalcă principiile și regulile destinului uman, dorind să trăiască în lume fiind mai presus de ea, iar acest act îi prefigurează sfârșitul tragic.

Concretizând ideea cărții prezentate, putem spune că ea sugerează ceea ce am trăi fiecare

dintre noi în cazul în care am reprezenta exact ceea ce supraeul și eul nostru doresc. Însă, cu toții suntem înzestrați cu o latură necunoscută a propriei persoane, a propriei gândiri, latură ce se manifestă în cea mai misterioasă modalitate și pe care nu o vom putea controla niciodată, și anume inconștientul. Aceasta, așa cum susține Sigmund Freud, ne este complet necunoscută, deoarece reprezintă stratul de adâncime al psihicului uman, iar oricât și-ar dori cineva să îl cunoască, niciodată nu ar fi pregătit pentru o asemenea experiență. Explicația este faptul că ea ascunde aspecte sumbre și întunecate, dorințe refulate, amintiri blocate, complexe neconfruntate, adevăruri pe care nimeni nu este pregătit să le accepte și care ar putea distruge pe oricine le-ar descifra. De asemenea, alături de subconștient se află și influența unui factor superior umanului, pe care îl putem numi destin sau divinitate, ce menține ordinea și echilibrul între cele două lumi, între cele două condiții. Prin intermediul acestui factor se asigură imposibilitatea muritorului de a-și atinge toate aspirațiile și visele, spre a nu înfăptui actul de hybris și a fi apoi pedepsit, printr-o cădere inevitabilă în abisul minții.

Astfel, universul contribuie inevitabil la nereușita omului, el fiind doar o marionetă neînsemnată pe scena lumii și a cărei soartă este exclusiv controlată de influențe covârșitoare. Totuși, faptul că ființa umană nu-și poate atinge niciodată pe deplin scopurile și materializa dorințele este un aspect pozitiv al existenței, deoarece astfel nu își pierde speranța, curiozitatea de a descoperi și de a experimenta noutatea, iar acestea sunt mult mai importante pentru liniștea și pacea, atât a sufletului, cât și a minții, decât orice altceva.

Andra Ioana Berigoi,
Clasa a X-a B

Pledoarie pentru cuvânt

Multe întrebări îmi trec prin cap când mă gândesc la cuvinte. Am luat dicționarul limbii române și am căutat o definiție, cu speranța că aceasta mă va lămuri: „Cuvântul este unitatea de bază a limbii, este partea fundamentală de comunicare a unui înțeles, el poate fi compus din unul sau mai multe morfeme (unitatea cea mai mică din structura unui cuvânt care poartă o informație)”. Așadar, cuvintele sunt gânduri și idei exprimate prin vorbe, sunt elementare pentru a forma propoziții, pentru a ne exprima, pentru a fi. Nu putem vorbi despre cuvinte la fel cum vorbim despre jucării. Pe acestea le cumpărăm, ne jucăm de câteva ori cu ele, după care le aruncăm într-un colț al camerei unde nu vor mai fi băgate în seamă.

Fiecare cuvânt are rostul lui și trebuie pus la locul potrivit. Măiestria cu care învățăm

cuvintele ne ajută să exprimăm cele mai subtile nuanțe ale iubirii, încrederii, sau respectului de care dăm dovadă.

Toate cărțile pe care le citim, subțiri sau voluminoase, scrise de autori celebri sau mai puțin cunoscuți, sunt compuse din batalioane de cuvinte, care, cu forța lor printr-o înlănțuire armonioasă, ne învăluie în farmecul lecturii, transformându-ne pe rând în aventurieri, prințese, oameni de știință sau filosofi înțelepți, cu barba până la pământ. Ce-i drept, deocamdată sunt și cărți care ne cam „încurcă gândurile” cu termenii științifici, greu de „digerat”, ca o pereche de pantofi cu toc înalt pe care i-ai cumpărat cu două numere mai mari, dar care, cu cât îi utilizezi mai des, încep să ți se potrivească tot mai bine și ajungi să-i folosești cu mare drag și ușurință. „Când sunt bine alese cuvintele au o putere atât de mare în ele încât o descriere îți trezește adesea imagini mai însuflețite decât însăși vederea lucrului zugrăvit”.

Cuvântul este, de asemenea, o armă cu care se poate lupta împotriva nedreptăților. Ele pot fi bice care șfichiue și pocnesc ca să atragă atenția, pot fi săbii în dialoguri tăioase sau pot fi buzdugane ce doboară coloși atunci când demască interese meschine.

Prin cuvinte ne exprimăm sentimentele: iubire, ură, orgoliu sau neliniște. Cuvintele sunt sunete rostite care dau formă și conținut gândurilor și, de ce nu, visurilor noastre. Prima rostire a cuvântului „mamă” este o alintare, este o răsplată, este cea mai înaltă distincție pe care o mogâldeață cu ochi o poate acorda celei care l-a învăluit timp de mai multe luni cu dragostea și afecțiunea ei.

Fără ajutorul cuvintelor nu am putea scrie, nu am putea exista, pentru că ele ne trezesc fericirile și supărările, ne fac să zâmbim sau să plângem, ne fac să simțim că suntem vii.

Raluca Megeșu,
Clasa a VI-a E

Despre adolescenți

Suntem conștienți că virtuțile ce ne sunt inoculate în familie, în școală, au rolul să ne facă să creștem frumos și sănătos, însă prin unele emisiuni sau contactul direct cu cei din jurul nostru e posibil să ne lăsăm influențați și să fim înlănțuiți de anumite slăbiciuni de care nu ne putem da seama imediat și care pot exercita asupra noastră „maleficul”.

Adolescența poate fi denumită și perioada contradicțiilor de intensitate mărită: **Lies, Drama and Tears, cheers to the teenage years**. Acesta este un post pe care l-am văzut recent pe un blog și mă gândeam la faptul că suntem tineri și „speriați”. De ce? Pentru că în zilele noastre adolescenții sunt mult influențați de ceea ce cred persoanele din jurul lor. În anumite cercuri de prieteni, tinerii care doresc să fie în centrul atenției, să acopere prin calitățile pe care ei înșiși și le consideră definatorii, iar în cazul în care nu li se satisfac dorințele, reacționează. Șocant este că poți asista la scene de-a dreptul dramatice, dar care sunt de fapt copilărești, lipsite de fundament logic. Se dramatizează fapte irelevante. Toate aceste atitudini deformează caracterele, conduc la înstrăinare, la solitudine. Nemulțumit de el, de propriile realizări, adolescentul poate săvârși acte deosebit de grave în plan social. Alteori, frustrările personale sunt îndreptate asupra propriei persoane. Pentru a crește frumos și armonios, e nevoie de sinceritate, de calm și de renunțare la orgolii.

Îmi place să mă poziționez, cu o anumită doză de detașare, să privesc, să analizez pentru ca eu să nu cobor în acest vârtej descumpănitor, însă recunosc, m-am schimbat și cred că o să mă schimb în continuare. E ceva firesc până la urmă: cresc, continui să mă maturizez, învăț, cunosc oameni noi, sunt rănită și rănesc la rândul meu, iubesc și sunt iubită, am dorințe, lupt, încerc să nu fiu doborâtă și mă regăsesc în momentele grele, sper și aspir mereu spre ceva mai bun.

Mălina Maftei, Clasa a IX-a D

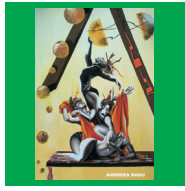
Fericire...

Va veni un moment în viață în care nu vei mai ști ce să faci, unde să mergi, ce să cauți. Un simplu cuvânt, o dispută cu cel mai bun prieten sau o șansă pierdută te vor deruta și te vei bloca... Atunci tu va trebui să te ridici și să faci ceea ce simți, să găsești fericirea. Dacă prietenul îți va cere din nou încrederea, tu să i-o oferi cu bucurie, să îi zâmbești și să îți iubești prietenul la fel, poate chiar mai mult. Chiar dacă știi cât a însemnat acea ocazie pentru tine, trebuie să te ridici și să îți croiești un drum spre a găsi ceea ce ai pierdut. După această rafală, să nu aștepti soarele, căci va răzbate cu greu printre nori... Așteaptă-te la ploaia rece... Simțind răcoarea picăturilor pe față, caută și zbate-te pentru a culege fărâme de lumină. Când vei fi strâns mai multe, adună-le și pune-le într-un săculeț de catifea albă, leagă-l cu un șnur de culoarea ta preferată, apoi oferă-l cu dragoste celor din jur. Pentru tine, păstrează într-un pumn picăturile calde de iubire ale ploii reci.

Iar dacă vei simți că nu te mai poți ridica, ține minte că fericirea se poate găsi în mii de lucruri. Așadar caut-o în ploaia ce îți bate ritmat în geam, în curcubeiele duble, într-un clar de lună, în stele. Într-o floare, în primul fulg de nea ce coboară sfios din cer, într-o pică tolănită pe un gard, într-o veveriță în pomul din curtea casei tale, într-un pachet neașteptat... Chiar și în zâmbetul unui necunoscut... și cu siguranță o vei găsi.

Și ține minte! Oriunde te vei duce, vor exista noi începuturi pe măsură ce te îndepărtezi de calea bătătorită. Cu toate că vor fi și momente de îndoială, în care vei simți frica, vei avea parte de uimire, căci cu o cotitură a drumului, lumea va deveni a ta. De-a lungul acestui drum se vor ivi lucruri noi, pe care să le vezi, să le simți, să le trăiești, să le atingi. Din toate acestea se va compune fericirea ta, viața ta.

Andrada Strugaru, Clasa a VI-a F

Legătura vieții

Din prima clipă, când eram doar un biet suflet, am realizat că voi avea o viață ireală. Nu voi conștientiza de ce exist.

Când am deschis ochii prima dată, nu am văzut decât o lumină, o ființă ce avea scris în privire cuvântul „mamă”. Am înțeles că atunci începea pentru mine o nouă eră.

În timp ce micul meu își căuta rolul pe pământ, eu vedeam cu acei ochi de prim an că lumea nu e o lume: este un univers al fanteziei gândurilor mele agitate din universul negru, ce era de fapt alb- acel alb al primului fulg de viață, adică al vocii mele din trecuta copilărie.

La doi ani am înțeles că un cuvânt nu înseamnă litere, înseamnă o stea din sufletul meu. Acum nu pot spune ce aud... sau ce voi auzi. Aud doar ce văd și văd doar ce aud. Așa era mîntea mea la doi ani de viață. Uneori, nu puteam spune de ce exist. Aceasta e o întrebare ce îmi bântuie sufletul chiar și acum... Nu înțelegeam de ce am murit și de ce voi renaște. Legătura de atunci, dintre viață și moarte, era prinsă cu lacătul fanteziei, imaginației mele trecute, de la doi anișori.

La trei ani am realizat cum era la doi ani legătura dintre viață și moarte. Este una neînțeleasă nici măcar de suflet; e aceea că orice duh moare când eu sunt vie și orice suflet e în viață când eu îmi înțeleg rolul. Atunci pot băga cheia în lacăt și descopăr că lumea este doar un cuvânt, format din mai multe vieți puse aievea, peste tot. Of... doream să-mi înțeleg rolul ... sper că nu e acela ce îmi arată cine eram. Cred că-mi arată cine sunt și cine voi fi cândva...

În primii patru ani mi-am înțeles trecutul: de ce exist și de ce am apărut. Oricine există deoarece orice suflet trebuie să-și vadă propria existență, propria legătură cu viața.

Nu puteam să spun nimic pentru că nicio rază din trecut nu-mi arsesse amintirile legate de acel zâmbet al nimicului. Nimeni nu mă înțelegea atunci, dar acum, doar vocea, glasul fanteziei trecutului copilăriei mele mă înțelege.

Acum, la doisprezece ani, mi-am luat creionul trecutului și mi-am șters tot ce a fost; am adăugat tot ce va fi. Nu întotdeauna pot înțelege. Sper că voi găsi rostul în abisul adânc din sufletul meu, din sufletul meu prezent acum.

Teodora Prigoreanu,
Clasa a VI-a E

ANDREEA RADU

Marea trecere

Îmi place să îmi petrec timpul citind, mi se pare o modalitate inedită de a cunoaște lumea, atât în aparențe, cât și în esență. Cărțile oferă o diversitate impresionantă de viziuni, din care poți învăța, care te ajută să-ți dezvolți limbajul, gândirea, mentalitatea, modul de a acționa, de a privi lumea... de a înțelege viața. De asemenea, îmi face plăcere să analizez fiecare detaliu ce parcă are ceva ascuns dincolo de banalitatea sa, să observ cum evoluează orașul, țara, lumea, dar și existența, trecerea timpului sau moartea. Mereu îmi pun întrebări, mă documentez și aflu lucruri ce mă îndeamnă la o meditare mai mult sau mai puțin profundă.

În timpul lecturii mele obișnuite, m-am oprit asupra conceptului de thanatos, adică sfârșitul firesc al ființei umane. Poate să moară omul, un animal, o plantă, o prietenie, un război, un pact, o epocă, un secol, un an, o zi, o iubire, toate gravitând în jurul risipirii ireversibile a unei entități, a unui element al universului. Ei bine... dincolo de orice element legat de ideea de metempsihoză, reîncarnarea spiritului în alte ipostaze și moartea ca simplu pas către absolut, așa cum cu degajare se discută asupra acestei idei, eu privesc moartea ca pe un capriciu al destinului. Poate nu sunt în măsură să scriu despre aceasta, căci nu cunosc în profunzime subiectul din cauza lipsei experienței de viață, însă pentru mine... adolescentul care a mai citit câteva idei despre eschatologie, moartea este doar ceva ce vine și pleacă. Poate pare resemnat sau trist, protestesc, însă consider că atunci când destinul pe care nu îl putem controla impune atingerea acestei cumpene dintre lumea obișnuită și cea necunoscută nouă, omul trebuie doar să asculte, să se conformeze. De aceea mi se pare oarecum inutil să eviți să faci anumite lucruri ce pot afecta semnificativ materialul, pentru că oricum inevitabil este sortit momentul sfârșitului. Doar Dumnezeu

decide asupra banalei și neputincioasei noastre existențe. Noi nu putem să ne împotrivim, săvârșind acte de hybris, așa cum obișnuim să denumim această îndrăzneală, amintind de tragedia antică, întrucât ființa trebuie să sfârșească, la 1, 35, 67, 78, 99 de ani. Faptele din realitate influențează poate durata de viață, însă nemurirea este un țel ce pare intangibil pentru omul obișnuit. Visurile sale, aspirațiile către o condiție înnobilită sunt aspru condamnate de soartă, fiind finalizate prin nemesis, prăbușirea icarică în abis.

În al doilea rând, aud atât persoane ce vorbesc cu teroare, îngrozire despre moarte, dar și altele, mai puține, ce acceptă relaxate sfârșitul. Totuși, thanatos-ul este necunoscut pentru oameni și este hazardat să spui că nu-ți pasă dacă mori, căci pierzi această ipostază, pierzi amintirile, pierzi micile satisfacții ce te

Alexandru Ionita

fac fericit și ajungi să simți spaima ce-ți cutremură ființa că lași în urmă o lume în care ai trăit și că trupul tău va rămâne inert, distrus sau că va putrezi uitat și intrat în anonim. În ciuda acestui fapt, sufletul păstrează etern amintirile. De aceea, omul încearcă să-și pună amprenta asupra acestui microcosmos vag, lipsit de valoare, efemer, populat de aceleași entități, anonime, cuprinse de geniul eminescian în sintagma „Ce-ți pasă ție, chip de lut?”. Astfel, ființa trebuie să moară, pentru a menține echilibrul universal și pentru a nu perturba nicio clipă ciclicitatea existenței, derularea sa firească.

„Pe Pământ omul e dator să trăiască numai viața. Moartea lui adevărată o va trăi în Cer. Dacă încearcă să trăiască moartea pe pământ, păcătuiește și se mistuiește în deznădejde. Și atunci, nici nu trăiește cu adevărat, nici nu moare. E ca un fel de strigoi.” (Mircea Eliade)

Viața pare deci doar o provocare a spiritului, pe care trebuie să o depășească repetat pentru a urca, pentru a dobândi cheia spre Rai, pentru a dezlănțui forța sufletului, eliberându-l de chin, de suferință inutilă. Putem observa că doar ființele umane sunt menite să moară, căci elementele cosmosului, aștrii, stelele sunt eterne. De aici și înțelesul sintagmei „mors ianua vitae”, ce reflectă schimbarea omului, inițierea, „trăirea” adevărată, valoroasă, ce este în prim-planul entității. Tocmai de aceea ființa simte spaimă în perspectiva sfârșitului, nu numai pentru că ar medita intens asupra unei posibile plonjări în neant, sau continuării într-un univers paradisiac, ci pentru că se teme de o schimbare, nefiind inițiată în tainele vieții.

Oamenii îmbătrânesc, pe chipul lor se citește în timp tot mai mult suferința ce-i apasă și ajung în pragul morții, regretând o parte dintre cele trăite și nefiind pregătiți să renunțe la lumea obișnuită. Astfel, cea mai bună soluție pentru această lume este ca experiențele să fie trăite pe deplin, să nu fie regretate, să nu fie evitate sau amânate. Oamenii trebuie să creadă în propriul destin, să se lase ghidați după propriile principii, să se manifeste corect, dar să încerce să mai salveze din tristețea pământeană a sfârșitului prin bucurii, fapte remarcabile, bune sau prin iubire. Numai prin aceste sentimente și acțiuni aparent importante, dar în esență insignifiante, ființa umană capătă impresia, deziluzia păstrării unei amintiri dincolo de moarte și a proiectării în etern, îndulcind amarul sfârșitului. Totodată, așa cum marele scriitor William Shakespeare afirmă, prin prisma personajului Hamlet, din celebra sa capodoperă: ”Dacă se va întâmpla acum, nu va veni pe urmă. Dacă nu va veni pe urmă, se va întâmpla acum. De nu se va întâmpla acum, totuși va veni pe urmă. Totul e să fii pregătit. De vreme ce niciun om nu știe ce lasă în urma lui, ce importanță are dacă se desparte de toate mai devreme: ce-o fi, să fie”, omul trebuie să accepte sfârșitul, să-l înțeleagă, să se pregătească, să fie capabil să renunțe la lumea obișnuită și să-și înnobileze spiritul prin sentimente neperisabile, precum iubirea, experiență primordială, ce triumfă în fața morții și dăinuie etern.

Stefan Ciupilan
Clasa a X-a B

Dar noi? Noi unde vom fi mâine?

Scriu în semn de pace. Nu am fost trimisă să încep războaie (vorba vine de războaie, când, de fapt, sunt numai în capul nostru, ca toate probleme pe care le avem, dar ne îndepărtăm de la subiect). Nu scriu să vă spun să vă scoateți gecile cu ținte de la naftalină, cizmele de munte, cele mai bune, sau pistoalele vechi și stricate de luptă. Nu scriu să pledez pentru o cauză pierdută, prea multe s-au scris ca să ne descurajeze să începem o revoluție, prea multe încercări de înăbușire a voinței au avut succes ca să vin eu acum și să încerc să-mi iau revanșa. Din contră, cu conștiința bine împăturită în buzunarul drept al paltonului, pornesc un marș al resemnării, pe care, stimat auditoriu, vă rog să-l urmați.

Cei mai vrednici dintre noi, cu spatele drept și privirea ațintită înaintea, cei mai mândri, cu zâmbetul de superioritate în colțul gurii și cuvintele deloc modeste pe buze, cei mai timizi, ascunzându-și chipurile sub zâmbete stângace, cei mai introvertiți, refuzând cu vehemență să facă parte dintr-o lume atât de copleșitoare, toți mă vor întreba unde vreau să ajung. Răbdare, știți cum se spune, răbdarea-i o virtute (deși societatea de astăzi se încăpățânează să ne demonstreze contrariul).

Ce vreau eu să vă transmit este foarte simplu, deși după cum vedeți, nu vreau să o fac prea concis. Adevărul este că trăim într-o societate care nu știe și nu vrea să știe ce ne va aduce ziua de mâine. Să ne aruncăm o privire spre viitor! Cu inima-n dinți, cu răsuflarea tăiată de misterele ascunse acolo, cu marile nostre speranțe bine înrădăcinate și așteptându-și împlinirea, să ne detașăm pentru o clipă de prezent, de clipa aceasta neună, suspendată între două timpuri deloc concrete, și să ne imaginăm ziua de mâine. Pare simplu, așa-i?

Mâine va fi soare, va fi o zi frumoasă, nu va fi nicio picătură de ploaie. Cerul va fi limpede și senin... ce vreți mai mult? Nu e oare de ajuns că știm cum va fi vremea? Cei mai mulți nu ar obiecta, dar cei mai sceptici ar merge mai departe și ne-ar întreba: Dar noi? Noi unde vom fi mâine? Și acea secundă de reverie cu ochii deschiși la căldura soarelui s-ar spulbera cât ai zice pește la întâlnirea cu așa o „catastrofală” întrebare.

Toți cei vrednici ar răspunde că vom fi tot aici, așteptând ziua de poimâine. Care ne va aduce... ce ne va aduce, că știți cum se spune: „Ajunge zilei necazul

ei”, n-are rost să ne îngrijorăm de viitor cât încă avem prezentul. E al nostru și îl prețuim, deși, sincer vorbind, nimeni dintre noi nu poate da o definiție exactă acestui timp „controversat”. Toți cei mândri ar spune că ei se văd biruitori mâine, se văd urcați pe un pedestal, cu trandafiri înșirați la picioarele lor, cu surle și trâmbițe răsunând în cinstea lor. „Pentru ce motiv?” i-aș întreba. Ei ar da din mână, încercând să-mi alunge întrebarea de pe buze și ar spune nepăsători: „Sigur o să aibă ei un motiv.” Cei timizi probabil n-ar răspunde în niciun fel, ci ar da din cap melancolici, ca și cum ziua de mâine n-ar fi pentru ei. Iar cei introvertiți nici nu m-ar băga în seamă, dar s-ar întreba în sinea lor: „Ce fel de întrebare mai e și asta?”, întorcându-se la eternele lor gânduri.

Într-adevăr, bizară întrebare. Puși față în față cu posibilitatea unui viitor atât de apropiat, majoritatea se blochează. Ca și cum tocmai s-au izbit de un zid de netrecut. Este oare ziua de mâine, acest viitor atât de înspăimântător, încât nici măcar noi înșine nu avem curajul să-l înfruntăm? Dar capul sus, arcașii mei, încă mai avem speranță!

Mâine, cu siguranță, va fi o zi frumoasă. Cu mult soare, fără nori... așa cum ne place nouă. Ce vom face, ce vom fi, ce vom spune, e o altă chestiune, să nu le-ncurcăm. Deocamdată, avem ziua de azi, ce se apropie de un inevitabil sfârșit. Nu e vorba de frică, nimănui nu-i e frică de „lupul cel rău” luând înfățișarea viitorului, toată lumea știe de fapt ce va fi mâine, doar că preferă să nu se gândească la asta. Mai ales de când degetele noastre au devenit atât de mari încât ne putem foarte bine ascunde după ele. Așa că, haideți să înaintăm în acest marș al resemnării intentat încă de la început, vorba cântecului: „Que sera, sera!”.

Julia Teodora Drîșcu, Clasa a XI-a A

Lucruri simple

Există unii oameni ce adoră detaliile și micile imperfecțiuni care, de fapt, pentru ei, definesc perfecțiunea. Standardele inutile și regulile impuse de societate sunt doar lucruri mărunte. Da, mai există și acei oameni care sunt mult superiori față de mediocritatea societății evidențiată de incapacitatea de a observa gesturile mici, aparent ne semnificative. În profida acestui defect moral, sunt și persoane care deși au tot dreptul să spună lucruri rele, nu o fac. Ei aleg să facă bine.

Într-o zi se va ivi în viața voastră un om special.

Un om minunant. Un om pur și adevărat. Această persoană va ajunge să cunoască totul despre tine. Ziua ta de naștere, numele pe care nimeni nu te strigă niciodată, unde te-ai născut, cifra ta norocoasă și numele întreg al părinților tăi. Acel om va ști câți ani aveai când ai învățat să mergi pe

role sau cum ți-ai descoperit pasiunea pentru muzică, dans sau scris. Îți va ști toate poreclele, culoarea ochilor, secretele și slăbiciunile.

Acel om va ști temerile tale, îngrijorările și visurile. El va ști toate lucrurile din trecutul tău, precum visul de a ajunge o mică Madonna, frica de a cânta în fața lumii și incapacitatea de a nu lăcrima atunci când te loveai.

Acel om va cunoaște modul în care mergi, dormi, zâmbești, plângi, dansezi sau cânti. Va învăța felul în care te exprimi și va accepta că ții extrem de mult la persoanele din jurul tău și vrei să le ajuți cum poți.

El va ști aroma ta preferată la înghețată, cât de mult adori să bei cafea sau ceai în balcon, dimineața, reflectând frumusețea soarelui

printre firele de păr care se așază pe fața ta palidă. Va cunoaște faptul că îți plac mult animalele și că îți place să te relaxezi, dar nu probând haine, ci pur și simplu zâmbind, admirând frumusețea și sclipirea din ochii unor îndrăgostiți atunci când se îmbrățișează sau se țin de mână.

Omul se va bucura când va descoperi că ai aceleași gusturi în materie de muzică, filme, cărți sau mâncare. Se va enerva când va observa că ești mereu indecisă și îți este frică să încerci lucruri noi, dar va ajunge să regrete, deoarece își va da seama că nu cunoaște în totalitate motivele

pentru care se întâmplă toate acestea. Apoi, se va întrista când va afla incertitudinile pentru care stai trează până la ore târzii în noapte sau pentru care plângi aproape în fiecare noapte, înainte să adormi. El va ajunge să știe ce simți fără să îi spui, va ști când plângi

chiar dacă nu lași lacrimile să îți inunde chipul, ci doar sufletul.

Acest om va cunoaște totul despre tine. Absolut tot. Tu, pornind din interior spre exterior, de la a dăru, a învăța, a asculta până la a suferi. Și totuși, vrei să afli un secret? Va continua să te aprecieze exact așa cum ești.

Prin urmare, zâmbești. Dăruiești. Iubiți. Ajuțați. Fiți buni. Fiți mândri. Fiți fericiți. Sunteți frumoși. Fiecare dintre voi. Sunteți minunați. Sunteți speciali și meritați tot ce e mai bun. Sunteți unici. Sunteți extraordinari. Sunteți voi.

MIRUNA DIMITRIU

"O poveste fermecătoare, plină de tandrețe"

The Guardian

"O actoricesc impresionant!"

Variety

Legături bolnăvicioase de Cecilia Ștefănescu

Carterea de debut a Ceciliei Ștefănescu, *Legături bolnăvicioase* este un volum apărut în anul 2002 dispus pe șase capitole menite să prezinte viața personajului principal, fără a avea o acțiune concretă. Această carte aduce în prim-plan un subiect îndrăzneț și totodată controversat: iubirea pentru persoane de același sex. Romanul prezintă România de după revoluție, spațiu în care primau revolta, drama psihologică și chiar plăcerea carnală, patosul.

Romanul psihologic urmărește povestea unei tinere sigure pe ea, însă cu o nevoie de afecțiune crescută. Viața ei este marcată de iubirea pentru o colegă din timpul facultății, de care este îndrăgostită la început în secret, apoi dezvăluindu-și sentimentele. Pasiunea pentru Alex apare și dispare pe parcursul cărții, personajul central oscilând între colega sa și Kiki, prima iubire, cum ea însăși recunoaște: „Casa mea era undeva între două puncte nu foarte îndepărtate, între două fete, între Kiki-caraghioasa și Alex-depresiva, între fericirea de a mă usca, bătând străzile, și tentația inexplicabilă a mâncărurilor în miez de noapte”. Kiki o urmărește pe tot parcursul romanului, ca o amintire sau poate chiar asemenea celei de-a doua personalități. Este prezentă în perioada de dezvoltare și de autocunoaștere, astfel că Kiki devine personajul prezent la întâmplări trecute ce nu vor cu niciun chip să fie uitate. În momentele de descumpănire încearcă să-și găsească alinarea în Kiki (personaj, care la sfârșitul cărții, ni se confirmă a fi o a doua per-

sonalitate) îndrăgostindu-se parcă din nou și din nou. Acest comportament denotă narcisismul, idee susținută și de Simona Sora: „povestirea alertă și ironică a unei obsesii erotice și narcisiace”. Nevoia covârșitoare de admirație e permanent prezentă: „știam bine că în realitate nu-mi plăceau decât frumoșii cu care să mă fălesc atunci când ieșeam în lume”. Pe tot parcursul romanului, personajul central încearcă de fapt să se găsească pe sine, să se descopere în adevăratul sens al cuvântului. Consider că vocea sigură cu care este prezentat tot romanul este de fapt o mască a unei incertitudini interioare, a zbuciumului neștiinței. Imaginea sinelui este una destul de neclară: „nu știi dacă mi s-a părut sau poate chiar am văzut-o pe Kiki, dar era exact cu un an înainte de a o cunoaște cu adevărat”. Kiki este doar un stâlp de susținere a personalității personajului, însă oscilează constant de la un comportament la altul, revelând din nou necunoașterea sinelui. O altă dovadă este reprezentată de un vis repetat în care „mă aflam într-un labirint și căutam cu disperare un fluture frumos, alb și enorm. Bineînțeles că nu găseam niciodată calea spre centrul labirintului, acolo unde se adăpostea lighioana...”. Labirintul reprezintă chiar viziunea sinelui, a cărui centru nu reușește să-l atingă niciodată. Totuși, ar putea exista posibilitatea conform căreia, personajul nu vrea să-l atingă, neacceptându-și felul de a fi și de fapt preferința. Pare să accepte și să trăiască într-un anumit stil de viață, iubind-o pe Alex, însă o trădează dorința de a ține totul

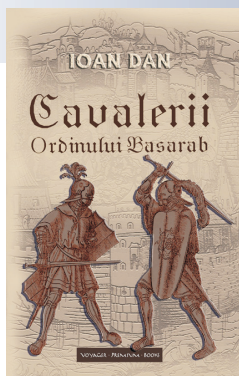
în taină. Într-un moment de sinceritate totală această afirmă: „Cred că dacă ți se aprind călcâiele după cineva, nu mai trebuie să-ți pese. Mergi înainte și calci peste cadavre cu nesimțire, te porți ca un apucat. De fapt, aici e chichița, nu, să ajungi să nu te mai intereseze ce se întâmplă în jurul tău, să te crezi jumătate din buricul pământului”. Se observă modul în care este pusă problema recunoașterii în fața lumii a iubirii pentru o persoană: „aici e chichița”.

Nu se spun foarte multe despre familia personajului principal, însă se prezintă scena incestuală dintre ea și fratele său Sandu. Incestul poate fi pus în legătură cu complexul lui Oedip conform căruia, persoanele de sex feminine dintr-o familie resimt o anumită atracție față de cei de sex masculin. Pornirea mai mult carnală dintre cei doi este oprită la timp, fără a se consuma. Nu am putut să nu observ legătura dintre numele fratelui, Sandu, și numele colegei iubite, Alex.

Cartea este una ce merită citită, căci are darul de a crește pulsul și intensitatea trăirii. Ritmul este extrem de alert, cu flash-back-uri din momente nedeterminate în timp și spațiu, cu personaje uneori incerte, despre care nu realizezi dacă există cu adevărat sau sunt rodul imaginației.

Subiectul este unul îndrăzneț, după cum autoarea recunoaște: „e adevărat, subiectul poate trece drept scandalos, dar am avut șansa să îl îngrop în stil, și aici se amortizează eventualele șocuri”, însă este prezentat cu atâta nonșalanță încât devine o normalitate. În fapt, normalitatea este un lucru relativ, căci „Singura normalitate a omului divers este acceptarea diferențelor”.

Andreea Borca
Clasa a XI-a B

Cavalerii Ordinului Basarab

Cavalerii Ordinului Basarab este unul dintre romanele istorice scrise de Ioan Dan, alături de **Curierul secret**, **Cavalerii** și **Secretul Cavalerilor**. Romanul are ca spațiu de acțiune Europa sud-estică și ca timp secolele XIII-XIV, fiind vorba despre încercarea Țării Românești de a se împotrivi puterii otomane.

Personajele principale ale acțiunii sunt cavalerul Arad, comitele Staicu, egumenul Lazăr și voievodul Mircea. Alte personaje sunt Marele Vizir Ali, Sultanul Murad, regele Sigismud al Ungariei, Cavalerul Bogdan, prințesa Irina și prințesa Magdalena.

Romanul este alcătuit dintr-o serie de întâmplări palpitante în care se prezintă marile campanii ale voievodului Mircea. Majoritatea personajelor nu aparțin realității, precum Nufărul Alb, un cavaler care rămâne secret până la sfârșitul cărții și care are legături cu marii demnitari turci, aflând tot ce pregăteau otomanii. Personajul pe care se pune accentul cel mai mult este cavalerul Ioan, nepotul voievodului Mircea, care trăiește incognito sub numele de Arad și care aduce multe beneficii Țării Românești. El participă la războiul turcilor în frunte cu Marele Vizir Ali împotriva Dobrogei, de unde salvează o parte din prizonieri și bogății și pe prințesa Irina a Dobrogei, cu care se va căsători. Un al doilea personaj care se află permanent lângă cavalerul Ioan, este cavalerul Gramma. El devine prieten cu Ioan și împreună trec prin multe întâmplări. Cei doi au niște slujitori care au fost scăpați de la o pedeapsă pentru furt, pe nume Gogoasă și Cotaie. Cei doi au o lungă evoluție, de la niște oameni necopți la niște scutieri vrednici, curajoși și inteligenți.

Comitele Staicu, Nufărul Alb, este fratele voievodului Mircea. El are legături cu unul dintre cei mai mari demnitari turci, pe nume Fareddin, aflând planurile otomanilor și avertizând din timp popoarele creștine. Fiind demascată, este salvată de o coaliție dintre cavalerii cei mai de seamă din toate țărilor creștine.

Egumenul Lazăr, starețul mănăstirii Snagov, care este centrul de spionaj al Țării Românești, este prietenul comitelui Staicu, mai mult cavaler decât egumen și care are un rol deosebit în salvarea Nufărului Alb.

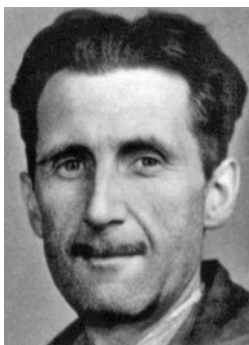
Voievodul Mircea este un om de o mare inteligență care prin planurile lui reușește să obțină Dobrogea la două luni de la cucerirea ei de către vizirul Ali Pașa. Prin politica dusă de el reușește să mențină Țara Românească într-un stadiu de independență, luptând pe cale diplomatică și cu turcii, dar și cu regele Sigismund, ajungând să câștige prin viclenie Banatul Severinului și să rămână totuși la stadiul de aliat al Ungariei. Puterea lui Mircea se baza pe informație și pe oameni inteligenți și descurcări, dar și pe accentul pe care-l punea pe aparențe

Soția comitelui Staicu, Margareta, fiica voievodului Moldovei, crescută în spiritul cavaleresc din Moldova, nu poate accepta faptul că soțul ei nu este un cavaler, considerându-se ca zălog pentru pace între cele două state române. Ea nu știe adevărul despre Staicu și este obsedată de lungile absențe ale lui. Până la urmă se ajunge la o ruptură dintre cei doi. La sfârșitul cărții, cei doi se împacă.

Alte personaje sunt Cavalerul Bogdan, Herman și alți demnitari ai Țării Românești. De asemenea, se remarcă sultanul Murad, un om de o inteligență deosebită, însă îngâmfat. Vizirul Ali, care nu a avut nici o înfrângere, este și un bun strateg. El conduce ofensiva turcilor și întruchipează binele între corupția și răul din otomani. Slujitorul lui, Ibrahim, este un fel de ucenic al marelui vizir, ajungând până la urmă să obțină funcția de comandant al oștilor turcești.

Merită să citești această carte pentru că prezintă foarte detaliat modul de viață și practicile uzuale ale populației din aceea vreme precum și faptul că descrie încercarea Țării Românești sub Mircea cel Bătrân de a-și păstra independența.

George Stoica, Clasa a VIII-a D

George Orwell

O mie nouă sute optzeci și patru

O mie nouă sute optzeci și patru nu este o carte frumoasă. Cel puțin, nu în sensul clasic, în care binele și principiile morale triumfă în fața răului, oricât de mult ar dura lupta între aceste două forțe. O distopie clasică, ea prezintă un univers totalitar, dominat de ură și teroare, în care libertatea de exprimare și relațiile de armonie între oameni devin cele mai serioase amenințări la adresa stabilității regimului, a Partidului și a Fratelui cel Mare, liderul suprem, omnipotent, omniscient, omniprezent.

Cartea lui George Orwell a fost finalizată în 1948 și publicată în 1949, un moment tensionat în istoria mondială, imediat după finalizarea celui de-al II-lea Război Mondial. În carte, lumea este împărțită în trei superputeri politice, aflate în permanentă stare de război: Estasia, cuprinzând Extremul Orient și Indochina, Eurasia, formată din Europa continentală și Rusia, și Oceania, ce cuprinde Americile, Australia și Insulele Britanice sau Aerobaza Unu. Regiunea din urmă, mai exact, reședința sa, Londra, reprezintă cadrul principal al acțiunii, fiind orașul în care protagonistul, Winston Smith, își duce întreaga existență. El este un membru al Partidului Exterior, echivalent al clasei de mijloc, subordonat Partidului Interior și superior proilor, cărora „li se conferă libertate de gândire pentru că nu gândesc”, clasa cea mai de jos în structură piramidală a acestei societăți. Winston lucrează la Ministerul Adevărului (sau Minadev, în Nouvorbă, limba oficială a Oceaniei), ocupându-se cu falsificarea documentelor pentru ca acestea să corespundă spuselor Fratelui cel Mare și situației politice curente a statului. Prin tehnica *dublugânditului*, cei care îndeplinesc astfel de sarcini sunt obișnuiți să

respingă imediat realitatea trecută și să accepte minciunile impuse de partid de parcă acesta ar fi fost întotdeauna adevărul – însă Winston conștientizează absurditatea faptelor sale și, treptat, în mintea sa începe să încolțească sămânța revoltei.

Începând cu *crimăgânditul*, gândirea împotriva Partidului, și culminând cu iubirea față de Julia, o tânără membră de Partid, și lectura parțială a așa-zisei Cărți a inamicului public, Emmanuel Goldstein, Winston se situează tot mai mult în afara normelor, devenind tot mai sigur de reușita unei revolte – însă prăbușirea sa este iminentă, Winston fiind prins de Poliția Gândirii și ajungând în camerele de tortură ale Ministerului Iubirii (Miniub). Cel care îl torturează este nimeni altul decât cel pe care îl crezuse un posibil aliat, O'Brien. Protagonistul rezistă eroic până când este supus celei mai mari frici ale sale în Camera 101, moment în care o trădează pe Julia și astfel pierde complet controlul asupra sentimentelor sale, eventual transformate în iubire necondiționată pentru Fratele cel Mare.

În condițiile distrugerii sensibilității, iubirii și relațiilor familiale firești, golul afectiv este substituit de ură isterică, alimentată permanent de starea de alertă provocată de războiul fără sfârșit. Adevărate festivaluri ale urii sunt organizate atât zilnic (prin cele două minute de ură obligatorii din fiecare dimineață), cât și anual, cu ocazia Săptămânii Uriei, în care acest sentiment profund negativ este glorificat, devenind motiv de sărbătoare națională. Familia degenerază puternic, copiii fiind îndoctrinați să își spioneze părinții și să raporteze autorităților orice gest neortodox comis de un membru al familiei. Într-o astfel de lume, liber-

tatea de gândire și individualitatea sunt total suprimate, progresul tehnologic și forța incontestabilă prin care Partidul își impune ideologia permițând supravegherea permanentă. Lucrurile evoluează până la punctul în care Winston afirmă, destăinuindu-se jurnalului său (obiect interzis, stimulând gândirea independentă): „*Crimăgânditul* nu atrage moartea; el *este* moarte. „Nu mai există un adevăr absolut, incontestabil și complet obiectiv; toată informația este prelucrată de către partid, fapte și persoane fiind vaporizate din conștiința publică (procedeu ce amintește de practică stalinistă de a altera fotografii și documente astfel încât să nu mai existe nicio urmă a trădătorilor regimului). Prima lozincă a Partidului este „Ignoranța este putere“, referindu-se la faptul că unica posibilitate de supraviețuire este conformarea necondiționată la regulile Partidului și adorația Fratelui cel Mare (entitate despre care nu se știe cu certitudine dacă este reală sau doar o întrupare a Partidului însuși). Acestea vin în contradicție cu dorința de cunoaștere și curiozitatea inerente ființei umane, care în această lume devin acum sentință fatală. Pe lângă multitudinea de știri și evenimente fabricate de către Partid, unele modificate chiar de Winston însuși, dovadă și, totodată, demonstrația supremă a puterii de disimulare a Partidului, este concretizată în afirmația „doi plus doi egal cinci“, contestată inițial de protagonist („Libertatea înseamnă libertatea de a spune că doi și cu doi fac patru. Dacă ți se recunoaște asta, restul vine de la sine“). Afirmația, eronată din punct de vedere științific (și preluată întocmai din numeroase discursuri naziste și sovietice) devine universal valabilă în momentul în care Partidul o impune ca adevărată. În cele din urmă, protagonistul ajunge nu numai să o recunoască, ci chiar să o creadă cu toată ființa sa, în urma torturilor inumane la care este supus în subsolurile Ministerului Iubirii.

Cele trei superputeri se luptă constant, frontul aflându-se pe teritoriile disputate dintre granițele lor. Lupta lor nu se poate finaliza însă prin eliminarea unuia dintre state, cele trei fiind

egale ca putere militară; nici acapararea de noi teritorii nu este, de fapt, finalitatea războiului, căci toate statele au teritorii îndeajuns de întinse și de bogate în resurse. Tocmai surplusul de resurse, așa cum afirmă *Cartea* (produs al cărui autor adevărat poate fi atât Goldstein însuși cât și membrii Partidului Interior) este cel care determină necesitatea războiului permanent, permițând astfel controlarea resurselor populației, precum și manipularea psihicului acesteia, care trebuie să corespundă unei stări de ură și violență. De fapt, nu contează care stat este inamicul și care stat este aliatul. Contează doar ca sentimentele umane să fie reduse la adorarea Partidului și ura oarbă pentru statul inamic, fiind dat uitării faptul că oceanienii, estasiaticii și eurasiaticii fac parte din aceeași rasă și împărtășesc aceleași suferințe, același regim totalitar, sub nume diferite, același fel brutal de manipulare prin suprimarea integrală a individualității, o colectivizare de neoprit a sufletului. Astfel este eliminată orice încercare de revoltă împotriva sistemului – *Războiul este pace*. Prolii, majoritatea ignorantă a populației, este ținută în întuneric total, ei necunoscând subtilitățile războiului. Fiind considerată mult prea „lipsită de intelect“, clasa de jos nu este ținută sub o supraveghere atât de strictă - fapt ce îi dă lui Winston ideea naivă și idealistă că „speranța stă în proli“, în cei mulți care, odată mobilizați, ar avea forța necesară unei lovituri de stat. *Cartea* susține că lumea a fost întotdeauna împărțită în cei de Sus, cei din Mijloc și cei de Jos; cei din Mijloc reușesc, în intervaluri ciclice, să îi înlăture pe cei de Sus și să le ia locul, cu ajutorul celor de Jos. Însă Partidul a reușit să găsească formula pentru a se menține în poziția de Sus pentru eternitate – astfel, încercarea lui Winston este, în esență, echivalentă cu un *hybris*, este o vină tragică ce atrage după sine cea mai grea pedeapsă: eliminarea conștiinței.

Iar în aceste vremuri negre, nici măcar artă sau știința nu mai pot salva ființa umană de la robotizare și uniformizare, căci ele sunt cu totul eradicate. Știința este acum dedicată exclusiv elaborării de noi arme, care în cele din urmă nu servesc la nimic altceva decât la susținerea Partidului ca putere absolută. Arta este un

produs, la fel ca mâncarea raționalizată. Romanele sunt scrise pe bandă rulantă, cu ajutorul mașinilor (la repararea cărora lucrează personajul feminin, Julia), iar literatură și filmele sunt lipsite de valoare artistică și joacă rolul de distracție pentru cei needucați, în sensul de diversiune care să le îndepărteze atenția de la adevăratele probleme ale lumii. Nouvorba, „singura limbă al cărui vocabular se reduce mereu”, urmărește și ea să limiteze posibilitățile de gândire prin eliminarea sau scurtarea cuvintelor astfel încât acestea să capete sensuri strict denotative. Este doar unul dintre mecanismele atent elaborate de Partid prin care acesta îngreuează posibilitățile de gândire autonomă a persoanei: înlăturarea oricărui mijloc de exprimare a ideilor care ar putea atenta la autoritatea absolută.

O mie nouă sute optzeci și patru a fost scrisă în vremea în care lumea, sau ce a mai rămas din ea, era reconfigurată total de statele puternice, asemenea unor lei împărțindu-și prada. Ea a fost menită să avertizeze cu privire la pericolele totalitarismului; însă chiar și în societatea contemporană, ea reprezintă un important semnal de alarmă. În zilele noastre, progresul tehnologic a ajuns într-un punct aproape inimaginabil pentru contemporanii lui Orwell,

dar lumea, indiferent ce nume poartă regimurile diferitelor părți ale sale, este condusă de „cei de Sus”, la a căror poziție visează clasa de mijloc și pentru care muncesc masele de „proli”. Ne atrage atenția că nimic nu este mai important decât libertatea de gândire, căldura relațiilor interumane și păstrarea intactă a integrității, a demnității și individualității – valori care încep să dispară, treptat, din conștiința omului secolului XXI. Universul pe care îl prezintă cartea – o societate ce se vrea a fi modernă, evoluată – este în fapt dominat de irațional și haos în planul interior al ființei umane, în absența unui cod etic solid. Scenariul prezentat de Orwell este cu atât mai șocant și grotesc cu cât amintește de soarta unei omeniri ignorante și lipsite de forță morală. Iar prin avertismentul său imposibil de neglijat este, totuși, una din cele mai frumoase și necesare cărți ale lumii.

Cafuța Bucurdea,

Clasa a-X-a B

Doamna Bovary

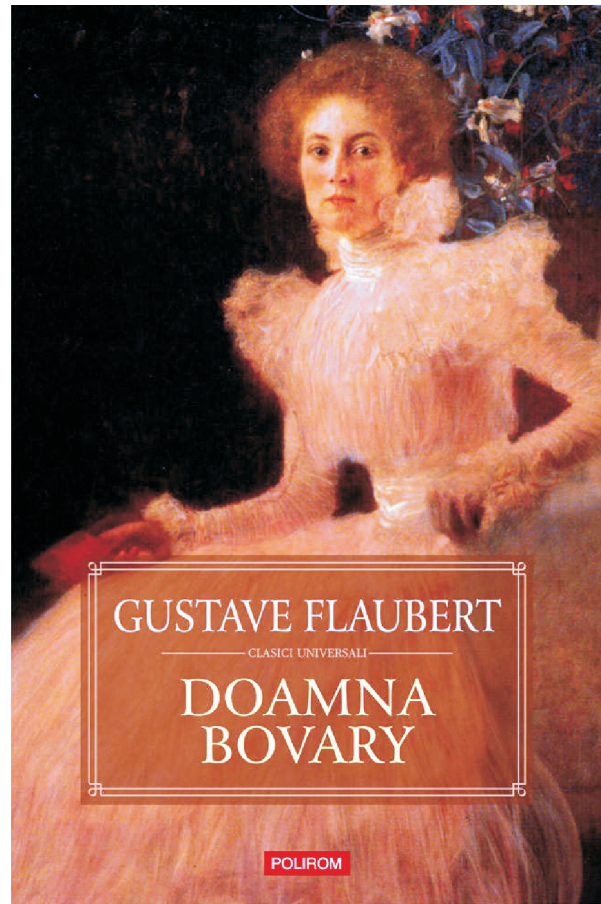
(Moravuri de provincie)

de Gustave Flaubert

Capodoperă a scriitorului francez Gustave Flaubert (1821-1880), romanul *Madame Bovary*, cu subtitlul *Moeurs de province*, a fost publicat inițial sub formă de foileton, în „*Revue de Paris*”, numerele din octombrie – decembrie 1856. Cu toate că, la vremea apariției, autorul a trebuit să treacă printr-un proces (ianuarie-februarie 1857), fiind judecat pe motivul de a fi adus „insulte la adresa moralei publice și religioase, precum și bunelor moravuri”, reproșându-i-se „realismul vulgar și deseori șocant în înfățișarea personajelor”, Flaubert a fost achitat, iar romanul acesta s-a bucurat, în scurt timp, de un imens succes în rândul cititorilor; impunându-se ca una dintre capodoperele genului.

Centrată pe tema etern tulburătoare a iubirii, scrierea lui Flaubert îmbină elemente realiste și romantice, generând posibilitatea interpretării unui anumit tip de trăire psihologică: „bovarismul”. Termenul a fost introdus de filosoful francez Jules de Gaultier, în 1892, în studiul „*Le Bovarysme, la psychologie dans l'oeuvre de Flaubert*”. În accepțiunea lui Gaultier, „bovarismul” reprezintă o formă de ieșire din realitate și plasarea în sfera imaginației, într-o existență înfrumusețată, dar falsă. În fond, un fel de retragere într-o altă lume, a autoamăgirii, așa cum protagonista romanului face; și care, în cele din urmă, duce la drama conștiinței în raport cu discrepanța dintre ideal și real.

Tânăra fiică de fermier, Emma Rouault, educată într-o școală de maici, unde, pe lângă lecturi religioase, citise multă literatură romantică, își făcuse o imagine idilică asupra vieții. Când medicul de țară, rămas văduv și cu o oarecare avere, Charles Bovary a cerut-o în căsătorie, pasionata Emma a crezut că acesta

este iubitul așteptat. Dar, în scurt timp, și-a dat seama că nu; iar monotonia vieții – în care trebuie să intre – îi devine adevărată povară. Treptat, eroina lui Flaubert își află refugiu în lecturi, în desen, în cântatul la pian. Nu avea cui să destăinuie bogăția sentimentelor pe care simțea nevoia să le cultive. „Conversația cu Charles era searbădă, ca un trotuar, și-n ea defilau toate ideile comune, în veșmântul lor de rând, fără să stârnească vreo emoție, să te facă să râzi sau să visezi”.

În ciuda eforturilor soțului ei de a o face fericită, doamna Bovary trăiește o profundă nemulțumire, în plan afectiv și social. Aproape nimic nu se întâmplă, care să-i aducă o cât de mică bucurie. În timpul șederii la Tostes, doar invitația la balul de la Vaubyessard îi procură o mică schimbare. Însă, dezamăgirile vieții conjugale – care era departe de ceea ce Emma visase – i-au adus tristețe, melancolie, nevroză. Consultată de fostul profesor al lui Charles, diagnosticul a fost: „Suferea de nervi; trebuia să

schimbe aerul". Cei doi, care așteptau și un copil, s-au mutat la Yonville-l'Abbaye, unde au intrat în mica societate a locului. Cu secretarul de la notariat, Léon Depuis, Emma își descoperă multe afinități; însă, o relație de amor între cei doi este o imposibilitate, iar Léon părăsește localitatea. Deși devenise mamă, Emma nu reușește să se adapteze realității. Ea cade în apatie, deziluzie, nemulțumire. Legătura cu seducătorul și experimentatul Rodolphe Boulanger, a cărui amantă devine, se încheie foarte neplăcut; el refuză să fugă împreună cu visătoarea doamnă, care, drept urmare, încearcă să se sinucidă.

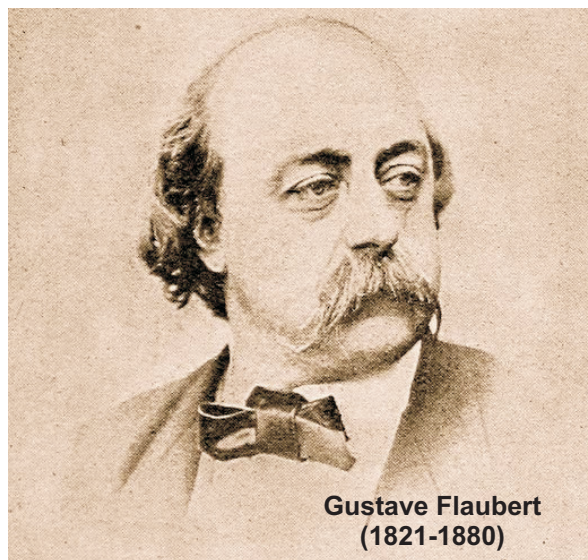
Încă un episod aduce puțină speranță în sufletul tinerei doamne Bovary: revederea lui Léon, la un spectacol, la Rouen. Emma crede că acesta îi poate oferi dragostea adevărată. Însă, după dese călătorii la Rouen, satisfacerea de mici plăceri prin cumpărături scumpe și acumularea unor mari datorii, protagonista cade definitiv în disperare. Ea decide să se sinucidă, cu arsenic furat de la Homais. O îngrozitoare agonie îi precede sfârșitul: „Emma se gândea că sfârșise cu toate trădările, josnicile și cu nenumăratele pofte care o torturau. Acum nu mai ura pe nimeni; gândurile ei erau tot mai învâlmășite, ca într-un amurg și, din toate zgomotele de pe pământ nu mai auzea decât tânguirea mereu întreruptă a acestei sărmame inimi, dulce și nedeslușită, ca ecoul cel din urmă al unei simfonii care se aude din ce în ce mai departe... Curînd începu să verse sânge. Buzele i se strânsă... mâinile și picioarele crispate, trupul plin de pete negre... Începu apoi să țipe înfricoșător...". Imensa durere îi provoacă, la scurt timp, și lui Charles Bovary moartea.

În esență, romanul oferă un tablou al femininului, în tainele și nuanțele cele mai fine, dezvăluite cu măiestrie artistică, printr-o scriitură aparte, cu explorarea detaliului. Ceea ce impresionează în mod deosebit este stilul particular al lui Gustave Flaubert, care a reușit să deschidă un nou orizont scrisului extrem de cizelat, elaborat parcă asemenea sculpturilor în miniatură realizate de meșterii chinezi. Spre exemplu, câteva fraze despre felul în care Rodolphe o observă, „cu coada ochiului”, pe

doamna Bovary, din episodul întâlnirii lor la expoziția agricolă, sunt elocvente: „Profilul îi era atât de liniștit, că nu știai ce-i cu dânsa. Se desprindea în plină lumină, în ovalul pălăriei cu panglici șterse ca niște frunze de trestie. Ochii ei, cu gene lungi, întoarse, priveau drept înainte și, cu toate că erau larg deschiși, păreau puțin strânși de umerii obrazilor, din cauza sângelui care bătea încetișor sub pielea ei delicată. Un ton trandafiriu străbătea prin despărțitura nărilor. Își înclina capul pe umăr, și între buze îi apărea vârful de sedef al dinților albi.”

Pe parcursul celor trei părți ale romanului, cititorul este condus cu grijă de către autor în universul profunzimilor vieții. Ni se oferă o imagine specială, într-un limbaj literar-artistic de splendid rafinament, a neputinței de a accepta o conviețuire anostă, adaptarea la o societate mediocră lipsită de evenimente, de pasiune, de strălucire. Emma Bovary reprezintă prototipul femeii condamnate la autoiluzionare. Visele și dorințele ei arzătoare se spulberă. Încet, dar sigur, alunecând în infidelitate față de propria-i familie, căutând emoții ce-i par a-i fi oferite de legături extraconjugale, se trezește, însă, în dezgustul față de acestea; căci, tot ele sunt cele care îi distrug orice bucurie de a trăi; tocmai prin înșelarea, auto-înșelarea într-un permanent zbuluciu fără deznodământ fericit.

Bogdan Olariu,
Clasa a-X-a B

Gustave Flaubert
(1821-1880)

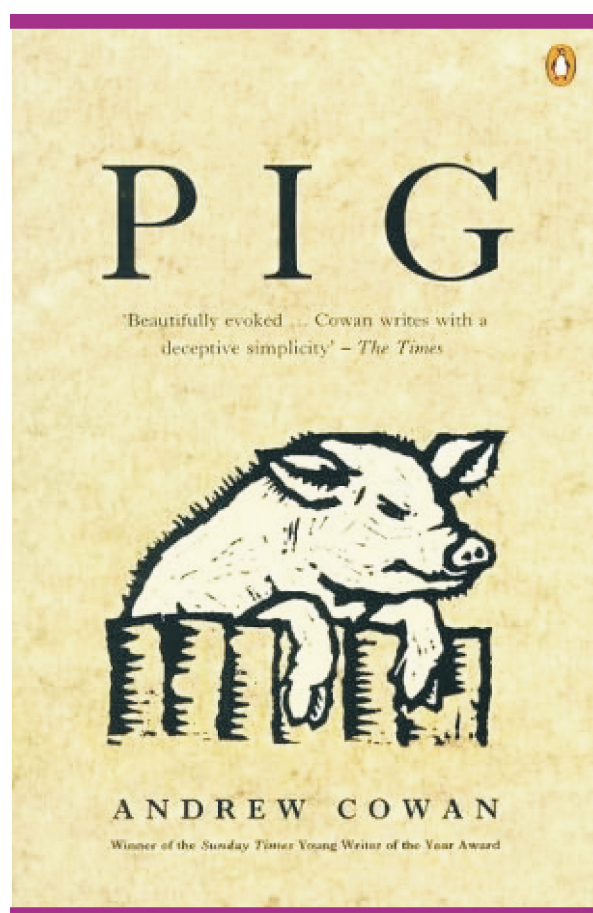
Despre inocență, *Porcul*

de Andrew Cowan

Trebuie să recunosc că ceea ce m-a determinat să citesc acest roman a fost, în primă fază, unicitatea titlului. Spre norocul meu, nici cartea, povestea propriu-zisă nu a fost mai puțin interesantă.

Porcul este romanul de debut al scriitorului englez Andrew Cowan, care prezintă drama lui Danny, un adolescent de cincisprezece ani. Acțiunea are loc la sfârșitul secolului al XX-lea, într-un sat din Anglia. Danny avea o relație foarte apropiată față de bunica sa, motiv pentru care s-a decis să-i îngrijească gospodăria imediat după ce aceasta a murit. Hotărârea lui l-a determinat să petreacă mai mult timp în casa bunicilor, fapt care nu a influențat relația deja distantă cu părinții și fratele mai mare, dar i-a oferit o oarecare libertate în cea cu Surinder, prietena sa de origine indiană.

Numele romanului are două proveniențe. În primul rând, este ideea centrală în jurul căreia s-a construit universul poveștii. *Porcul* este de fapt scroafa, pe numele ei, Agnes, ce însemna foarte mult pentru bunica lui Danny (cu același nume), existând posibilitatea de a-l privi ca pe o metaforă a amintirii acesteia. Având o importanță remarcabilă, apare chiar în prima frază a romanului: „Scroafa a fost cea care l-a trezit pe bunicul în dimineața când a murit Buni”. În al doilea rând, *Porcul* este un nume inspirat din realitate, din procesul de construire a cărții. Cowan a afirmat (probabil sub pretextul că aceasta este opera sa de debut) faptul că i-a venit foarte greu să scrie romanul, ceea ce l-a determinat în acea perioadă să-l numească instinctiv, „porcul”. (Am avut prilejul de a participa la Festivalul Internațional de Literatură și Traducere Iași, unde l-am cunoscut în persoană pe autorul cărții, care a povestit detașat experiențe referitoare la opera sa, în cadrul „Întâlnirilor Alecart” de la ArtHouse Central).

La nivel structural, *Porcul* se împarte în 30 de capitole scrise cu sobrietate, viziunea fiind subiectivă, ceea ce face bildungsromanul plăcut și ușor de citit.

Evoluția privită ca o maturizare precoce a lui Danny este prezentată simultan cu povestea de iubire dintre el și Surinder, care are rolul de a diminua atmosfera dramatică, traumatizantă, creând un echilibru la nivel psiho-afectiv.

Cowan afirmă că acest roman a fost scris în amintirea bunicului său, având scene inspirate din viața reală. De asemenea, el vorbește despre o încărcătură afectivă la nivel de subtext.

Așadar, recomand romanul *Porcul*, de Andrew Cowan, tuturor adolescenților care doresc să citească o carte plăcută, „minunat povestită” (*The Times*), o carte care să-și așeze o fărâma de frumos în spiritul și mintea lor.

Bianca Tojalar, Clasa a IX-a D

Metafora mediocrității

Simion Liftnicul de Petru Cimpoieșu

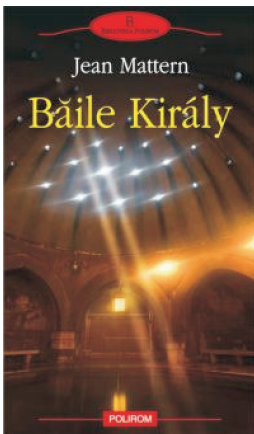
În romanul lui Petru Cimpoieșu sunt regăsite scene în care putem spune că fiecare dintre noi s-a identificat, căci societatea românească actuală a reprezentat „cobaiul” tranziției din perioada post-decembristă, iar scriitorul urmărește în acest roman, în mod subtil, modificările omului obișnuit care se confruntă cu viața de zi cu zi în ceea ce are aceasta anodin și superficial în ea.

Simion, cizmarul de la parterul unui bloc în care aparent nimic nu se întâmplă, decide într-o zi să se blocheze în lift, spațiu al meditației, al abstragerii din tot ceea ce presupune grija cotidianului, bulversând astfel existențele tihnite ale tuturor celor din jurul său, pretext pentru caleidoscopierea detașat ironică, a ceea ce înseamnă viața de tranziție și micile mizerii ale acestor oameni animați de cele mai banale dorințe. Mi se pare interesant că în primele zile în care Simion se blochează în lift nimeni nu pare a sesiza lipsa acestuia, fiecare manifestându-și grija exclusivă față de problemele personale; vecinii observă lipsa funcționării liftului, însă absorbiți de griji, revin la problemele lor. Domnul Elefterie este mult prea ocupat de loterie și de un potențial câștig (iminent în viziunea sa) pentru a sesiza absența, doamna Pelaghia este absorbită de idilă cu „domnul al cărui nume îl trecem sub tăcere”, dar în paralel este cuprinsă de o pioșenie ce nu o împiedică pe parcursul zilei să-și înșele soțul pentru că noaptea să utilizeze credința ca modalitate de împăcare cu sine, fiecare face ceva, suferă de pe urma unei eczeme, se confruntă cu sarcina unei eleve care amenință că va face publică iubirea (inexistentă, de altfel) a profesorului său, speră

la integrarea în absolut prin exerciții tantrice practicate de un șarlatan ș.a.m.d. E o umanitate larvară, care caută o cale de a vieții. Scriitorul reflectează asupra falsității credinței locuitorilor și mascaradei aferente. Cimpoieșu surprinde convulsiile și instabilitatea primilor ani postdecembriști ce par a se răsfărânge asupra caracterului uman. Finalul cărții este unul deschis, pentru că romanul țese și păstrează până la final ambiguitatea legată de natura timpului spre care se deschide: un timp ce precede Apocalipsa sau unul în care salvarea mai este posibilă.

Ceea ce prezintă romanul este tocmai această neînțelegere a trăirii religioase de ce trădează superficialitatea trăirii și debusolarea, căci mersul la biserică în perioada postcomunistă reprezintă o consecință a nevoii unui nou Ceaușescu, înlocuit de Dumnezeu, de la care se așteaptă în mod pasiv rezolvarea problemelor cotidiene. Romanul surprinde România actuală în care oamenii trăiesc într-o confuzie perpetuă a valorilor morale, ei așteptând un iluzoriu salvator. Este interesant de urmărit de la ce pornește acțiunea romanului: acesta debutează cu o întrebare adresată doamnei Pelaghia dacă este posibilă sfințenia de la bloc, răspunsul fiind negativ. Simion, unica excepție, părăsește spațiul blocului a cărui trăsătură definitorie o constituie păcatul; toți observă defectele celor din jur, dar nu și pe cele personale, iar viața înseamnă o perpetuă colcăială a unor instincte primare ascunse sub masca ipocriziei de zi cu zi.

Teodora Văduțu
Clasa a IX-a D

Despre istoria personală și istoria mare în *Băile Kiraly și Lapte și miere*

Cine este Jean Mattern? Mulți ar spune: „Probabil un autor contemporan”. Răspunsul nu este deloc greșit, deși ar mai fi multe lucruri de adăugat. Născut în 1965, cu origini est-europene, el reușește să își facă o carieră în domeniul editorial în Franța. Cele mai cunoscute romane ale sale sunt *Băile Király* și *Lapte și miere*, traduse în limba română la editura Polirom. Ambele sunt cărți fabuloase, având o legătură evidentă. Cele două opere sunt construite în jurul a două perioade de vârste ale personajului principal, sugerând astfel schimbările ființei umane de-a lungul vieții.

În *Băile Király*, protagonistul, Gabriel, nu se poate găsi pe sine pentru că nu își cunoaște decât parțial trecutul, identitatea, istoria familiei de imigranți din care provine, iar încercarea de a trăi în afara acestei istorii personale se concretizează într-o perpetuă fugă de cuvintele limbii materne și în extraordinara capacitate de a învăța limbi străine, care-i să-i dea impresia unei eliberări iluzorii de un trecut de care a fost mereu ferit. Trauma vine deopotrivă din pierderea surorii lui, Marianne, într-un accident de mașină și din hotărârea părinților de a ascunde rănilor unui trecut marcat de fugă și de zădărnici încercări de spatele unei tăceri încremenite. Aceasta este motivul pentru care părinții își privează copilul de cunoașterea propriilor rădăcini și motivul pentru care el nu se poate exprima nici în fața celui mai bun prieten, Leo, nici a soției, Laura. Paradoxal, căci protagonistul este un renumit traducător, care trebuie să găsească exprimări potrivite pentru ca înțelesul operelor originale să nu se schimbe.

Pe lângă aceasta căutare a identității și a rădăcinilor, Jean Mattern a ales să abordeze și altă subtemă, o idee mai clasică, legăturile interumane, „prietenia” și „dragostea”. Ce legătură au acestea cu tema fundamentală a căutării? Ei bine, acestea, prietenia și iubirea conturează la nivel psihologic trăirile lui Gabriel. Din păcate, corelate cu dispariția prematură a surorii, ele au un efect negativ asupra băiețelului devenit adult.

Romanul are în centru cuvintele tatălui: „Domnul a dat, Domnul a luat”. Aceasta devine un fel de consolare pentru cei doi părinți refugiați în țara de „lapte și miere” din Timișoara, respectiv, Budapesta, ca urmare a convulsiilor unei istorii absurde, dar lui Gabriel îi stârnesc o perpetuă revoltă, amplificându-i neputința de a-și exprima angoasa.

Abia spre finalul cărții, acesta află îndeajuns de multe lucruri despre trecutul său, încât el găsește forța să scrie ampla confesiune care reprezintă corpusul romanului *Băile Király*.

Lapte și miere, romanul de debut al lui Jean Mattern, propune derularea unei narațiuni sincopate, care se desfășoară preponderent într-o perioadă cutremurătoare a Estului Europei. Din cauza conflagrațiilor dintre Germania nazistă și armata lui Stalin, mulți români din partea Banatului sunt forțați să se refugieze în Vest. Protagonistii acestei cărți sunt atrași de ceea ce li se părea a fi tărâmul de „lapte și miere”.

Evoluția personajului principal se produce ca imigrant în Franța, în timp ce Ștefan, prietenul din copilărie, își urmează calea în

Germania și apoi în Statele Unite ale Americii, ca instrumentist. Din punct de vedere psihologic, se remarcă aceeași nevoie fundamentală a personajului de a mărturisi prin scris o existență, de a rezolva o suită de traume, de a explica ceea ce pare de neînțeles: deciziile personale față în față cu absurdul istoriei, condiția de străin, teama și trecutul de care nu te poți niciodată detașa.

Căzut la pat, personajul principal află adresa prietenului său, Ștefan, și îl cheamă să se întâlnească pentru ultima oară, fapt care devine însă imposibil pentru că moartea nu mai are răbdare. Dincolo de ea, rămâne împăcarea cu ceilalți și cu sine, înțelegerea faptului că în afara unui „testament” istoria s-ar putea oricând repeta.

Legătura dintre cele două romane apare atât la nivelul personajelor, cât și la cel al mesajului. Despărțirea de țara natală și necunoașterea originilor familiale, confruntarea cu istoria și cu propriile alegeri reprezintă o dramă pentru ambii protagoniști. În *Lapte și miere* naratorul se dovedește a fi chiar tatăl personajului principal din al doilea roman, ceea ce conferă un plus de autenticitate și dramatism trăirilor personajelor. Cu siguranță, Jean Mattern, autorul care ne-a vorbit și față în față în cadrul „Întâlnirilor Alecart” de la Filit, vă va convinge, fiindcă problematizează existența unor ființe dezrădăcinate, în căutarea sensului, pe fundalul istoriei zbuciumate a Europei ultimilor 50 de ani.

JURIU CU INIMA

Sunt unii oameni care citesc pentru a trăi și sunt unii oameni care trăiesc pentru a citi. Pentru unii, cititul este o obligație, pentru alții, o pasiune. Pentru unii, cititul reprezintă un chin, pe când alții îl văd ca pe un mijloc de evadare din cotidianul prozaic al unei realități dure și reci, lipsită de vibrații sentimentale...

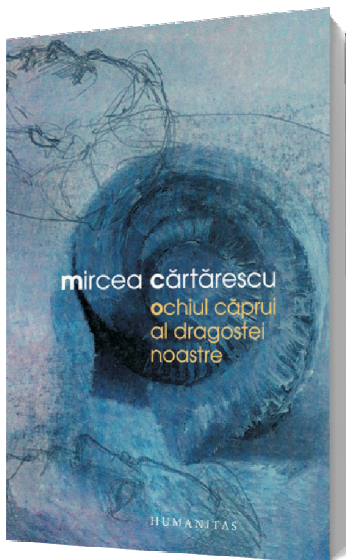
A doua categorie de oameni poate fi definită numai prin intermediul cărților – ei trăiesc într-o continuă poveste și tot ce percep este alterat de miile de universuri în care au trăit o perioadă. Și să nu vă închipuiți că au trăit pasiv în lumile fictive, căci asta nu se numește trăit – din contră : au intrat în poveste și, pentru o perioadă, prezența lor în lumea din afara cărții a reprezentat pentru ei doar o obligație. Oamenii de genul acesta investesc nu numai timp în cărți, dar și sentimente, trăiri, emoții, lacrimi, râsete – se investesc pe ei. Iar când vine momentul să discute despre o carte, o fac fără cea mai mică rețineră. De ce? Pentru că adoră să se reîntoarcă în universul literar care le-a oferit adăpost în fața unei realități meschine, o eschivă contra resemnării de a ajunge roboții pre-fabricați ai unei societăți capitaliste, săracă în efuziuni sentimentale.

Eu fac parte din a doua categorie de oameni, și am avut ocazia din cinci cărți contemporane selectate, să o aleg pe cea care mi s-a părut cea mai bună, pe baza unei grile de jurizare.

Caroline Mayaya

Clasa a XI – a C

Ochiul căprui al dragostei noastre, Mircea Cărtărescu

Impact lectorial

Romanul lui Mircea Cărtărescu se încadrează în tipul publicațiilor memorialistice, cuprinzând o colecție de eseuri cu tentă confesivă, de dimensiuni restrânse. „Reflexiv” este cuvântul – cheie al cărții. Ochiul căprui al dragostei noastre reprezintă de fapt un pretext

de introspecție pentru Mircea Cărtărescu, romanul fiind o incursiune în forul interior al acestuia, în care reflecții despre evoluția literaturii în societate, se întretaie cu episoade din copilărie, evocări din tinerețea petrecută în perioada comunistă și figuri dragi sau cu prestanță pentru autor.

Colecție de povestiri reflexive, romanul *Ochiul căprui al dragostei noastre* figurează un puzzle literar, ale cărui piese pline de încărcătură emoțională puse cap la cap, duc la conturarea portretului afectiv al lui Mircea Cărtărescu, în care sentimente de nostalgie, dezamăgire, dor și melancolie sunt împărtășite deschis cu cititorul.

În timp ce sinceritatea autorului izbește pe alocuri (demitizarea lui Eminescu), reflecțiile despre parcursul literaturii și viitorul acesteia intrigă („Astăzi, des-centrarea postmodernă a produs o civilizație fără cultură, o cultură fără artă, o artă fără literatură și o literatură fără poezie”), portretele pline de culoare inspiră, iar gândurile despre trecut și viitor cutremură, romanul lui Mircea Cărtărescu impresionează prin complexitatea sa.

Originalitatea viziunii scriitoricești

Folosindu-și cartea ca pe un pretext pentru interiorizare, Mircea Cărtărescu se lasă furat de propriile acorduri interioare și ajunge să își verse sufletul pe hârtie: începând cu criza vârstei prin care trece, continuând cu evenimente din copilărie și nume care au lăsat o urmă în definirea personalității autorului, sfârșește cu anumite nemulțumiri și nelămuriri de ordin existențial. Înglobând toate acestea într-un roman, Mircea Cărtărescu realizează o radiografie a stării interioare, expunându-se publicului, și creează, printr-o alăturare aparent „aleatorie” a unor gânduri și amintiri, un cerc închis al confesiunilor, în care totul este permis – de la reînvierea copilăriei („Ada-Kaleh, Ada-Kaleh”), invocarea fratelui său („Ochiul căprui al dragostei noastre”), la efuziuni sentimentale îndreptate înspre prieteni și scriitori („Eminescu”, „A beautiful mind”, „Imperiul de hârtie”, „O mare tristețe”), la reminiscențe din epoca de aur („Primul meu blug”, „Epoca nesului”).

Originalitatea viziunii scriitoricești se datorează pluriperspectivismului cărții, rezultat în urma analizei amănunțite a propriei persoane, din unghiuri diferite.

Polifonia mesajului.

Adecvare la orizontul vârstei

Fie că vorbește despre copilărie, fie că studiază romanul pe o axă temporală aflată în raport cu propria persoană, fie că abordează literatura din mai multe unghiuri (poeziei îi face un scurt istoric din anii '60 până în prezent în eseul „Pisica moartă a poeziei”, o scurtă caracterizare a scriitorului ca persoană cultă se regăsește în schița „O fântână în mare”, scriitorul contemporan este prezentat în raport cu societatea în povestirea „Despre onoarea actului de a scrie”, reconstituirea procesului de creație a Levantului), fie că împărtășește experiențe personale, Mircea Cărtărescu abordează problema trecerii timpului din perspective diferite, încercând prin intermediul cărții să descifreze enigma condiției umane, a cărei ipoteza a fost propusă de Miron Costin: „Nu este vremea sub om, ci bietul om sub vreme”. În schițele sale, Mircea Cărtărescu dezvoltă propria perspectivă asupra vieții, în care Timpul este prezentat drept dictatorul suprem.

Arhitectura operei

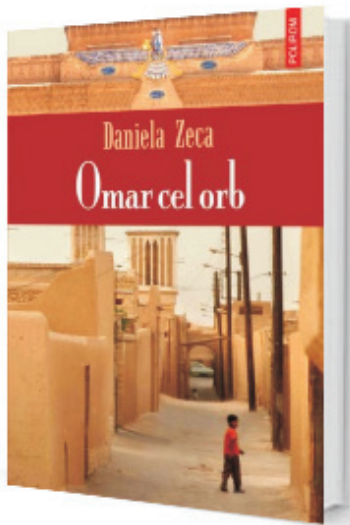
Roman alcătuit din 21 de schițe, deși fragmentat, se citește ușor. Construit în așa fel încât fiecare eseu este complementar celui alt, Ochiul căprui al dragostei noastre constituie un vitraliu ce permite descifrarea forului interior al autorului.

Deschizând volumul de povestiri prin eseul „O treime de scut, o treime de sabie”, Mircea Cărtărescu fixează temporal locul romanului în raport cu eul interior – moment de impas pentru acesta, aflat deja în ultima treime a vieții sale, autorul supune la contestație relevanța eforturilor depuse o viață întregă, în condițiile în care praful timpului se așterne pe ele – pentru a continua cu alte două schițe de referință: „Ada-Kaleh, Ada-Kaleh” (în care orașul reprezintă atât simbolul cât și visul copilăriei sale, imposibil de materializat, ca urmare a influenței istorice și implicit a timpului, asupra destinului său) și „Ochiul căprui al dragostei noastre” (eseu a cărui rezonanță puternică se datorează sincerității cu care Mircea Cărtărescu descrie relația specială dintre el, Victor, fratele său geamăn și mama lor). Următoarele schițe, până la eseul „Pontul Axeinos”, abordează tema timpului din perspective diferite: perioada comunistă, post-decembristă, evoluția literaturii. Începând cu „Pontul Axeinos” și culminând cu „Romanul unei utopii”, se observă din nou o încărcătură emoțională, aflată în plină ascensiune, datorată caracterului reflexiv al celor din urma lucrării. Astfel, se observă o structură ciclică, în care porțiuni ale universului interior autorului sunt închise ca într-un cerc de eseurile de rezistență ale romanului, care impresionează prin intensitate și aport sentimental.

Stil și limbaj

Construit în așa fel încât discursul epic să curgă lin, romanul Ochiul căprui al dragostei noastre, din punct de vedere stilistic este o poezie în proză, roman în care stilul inconfundabil al lui Mircea Cărtărescu se observă din primele pagini. Apelând la un limbaj accesibil, Mircea Cărtărescu își clădește propriul univers literar prin abstractizarea lucrurilor și prin caracterul liric al fiecărui eseu. Titlurile enigmatice, turnura arborescentă a frazei, specifică autorului și construcțiile complexe de ordin filozofic, fac din *Ochiul căprui al dragostei noastre* o artă poetică.

Omar cel orb, Daniela Zeca

Romanul lărgeste perspectiva asupra țării cu specific arab – Iranul, este mai mult decât o țară cu miros de frică, o țară dominată prin teroarea politica, o țară care are mai multe de oferit decât un regim care permite execuțiilor de tip religios și tehnicilor de tortură să facă parte din legislație. Iranul este prezentat ca fiind multidimensional, cu o cultură plină de tradiții și obiceiuri, plină de culoare și de viață, dincolo de cortina grea a opresiunii politice.

Polifonia mesajului.

Adecvare la orizontul vârstei

Roman-document al unei culturi la care nu avem acces, Omar cel orb reprezintă în același timp și o carte-manifest. Cartea Danielei Zeca, în sfidarea opiniei generale legate de Iran, prezintă succint, dar cu efect, conflictele ce guvernează lumea arabă contemporană, plecând de la intoleranța religioasă până la problema emancipării femeilor. Iranul, „pământ al martirilor”, este un teritoriu al cărui pământ sângerează ca și urmare a războaielor purtate sub stindardul credinței, și al cărui aer este poluat de execuțiile cu caracter religios.

Roman revoltător prin realitățile descoperite, Omar cel orb vorbește despre destinul tragic al femeilor în țările arabe și despre dogmele religioase absurde (în timp ce homosexualitatea este considerată un păcat, pedofilia este aparent acceptată, deoarece acest aspect nu este dezbatut în Coran).

Amintirile protagonistului despre persecuțiile religioase sunt amestecate cu situația actualizată a luptei pentru emancipare a femeii. În cartea sa, Daniela Zeca vorbește despre suferințele femeilor, pornind cu 4 generații în urma (stră-stră-bunica lui Ghazal, ajunsă în pragul vârstei mijlocii, este nevoită să aleagă pentru bărbatul ei iubit, o a doua soție, mai tânără, mai frumoasă, mai fertilă – astfel este ilustrat un prim zbugium al femeilor; de reprimare a anumitor sentimente care în definitiv caracterizează condiția umană: iubirea, gelozia, invidia), ajungând până în prezent (povestea de iubire eșuată a Shahlei

Impact lectorial

Impresionant prin îmbinarea celor două planuri într-o construcție unitară, Omar cel orb este un roman care se diferențiază prin aportul de culoare și diversitate. În cartea sa, Daniela Zeca sfidează nu numai prejudecățile mediatice țesute în jurul Iranului, dar în același timp și un mit contemporan, conform căruia autorul scrie cel mai bine despre spațiul natal.

Roman care dezvoltă conflictul dintre tradiție și modernitate, Orient și Occident, Omar cel orb invită cititorul să fie părtaș unei culturi rătăcite între multele valuri de aparențe. Astfel, aplecându-se asupra distingării între aparență și esență, cartea Danielei Zeca oferă cititorului o experiență literară diferită.

Originalitatea viziunii scriitoricești

Uimitor prin dimensiunea multilaterală din care este prezentat Iranul, Omar cel orb este un roman a cărui viziune se află cu un pas înaintea „prejudecăților mediatice cultivate”, și mai aproape de adevărurile ascunse ale acestei țări. Fiindu-i oferite informații istorice spre o mai bună înțelegere a romanului, cititorul are ocazia de a se delecta între glisările repetate dintre lumea nouă și cea veche, în încercarea sa de a descoperi un univers mistic, închis de propriile cutume, a cărui spiritualitate stă la baza credințelor contemporane. Optând pentru profunzime, folosindu-și propriile experiențe din Orient, Daniela Zeca prezintă un Iran dincolo de granițe.

Jahed, poveste care culminează cu sfârșitul tragic al acesteia, moment zguduitor prin sadismul implicat de situație : „Ghazal se lasă în gol pe pavelele curții și ultimul lucru pe care îl văzu au fost mâinile celor doi băieței, trăgând scaunul morții de sub tălpile Shahlei”).

Ghazal, soția protagonistului, avocata ambițioasă și a doua Shirin a Iranului, reprezintă imaginea mișcării de emancipare a femeii. Suferind la rândul ei de o moarte prin lapidare, datorită relației extra-conjugale cu ziaristul Sebes Leclerc, Ghazal devine simbolul femeilor oprite.

Arhitectura operei

Beneficiind de o construcție pe două planuri paralele, romanul Danielei Zeca face parte din rândul cărților cu structură fragmentară, ce plimbă cititorul pe mai multe axe (temporală : trecut – prezent, și spațială : Iranul contemporan cu flashback-uri ale personajelor principale și teritoriul est-european de identitate ambiguă).

Fiind autoarea unui roman intrigant prin alegerea de construcție a protagonistilor, Daniela Zeca introduce în literatura un nou tip de personaj – personajul eliptic, a cărui conformație se alcătuiește în mod paradoxal din propriile sincope și câteva tușe definitorii. Astfel, romanul Omar cel orb devine un puzzle ale cărui piese puse cap la cap, duc la biografia personajelor și la imaginea de ansamblu a universului literar.

Stil și limbaj

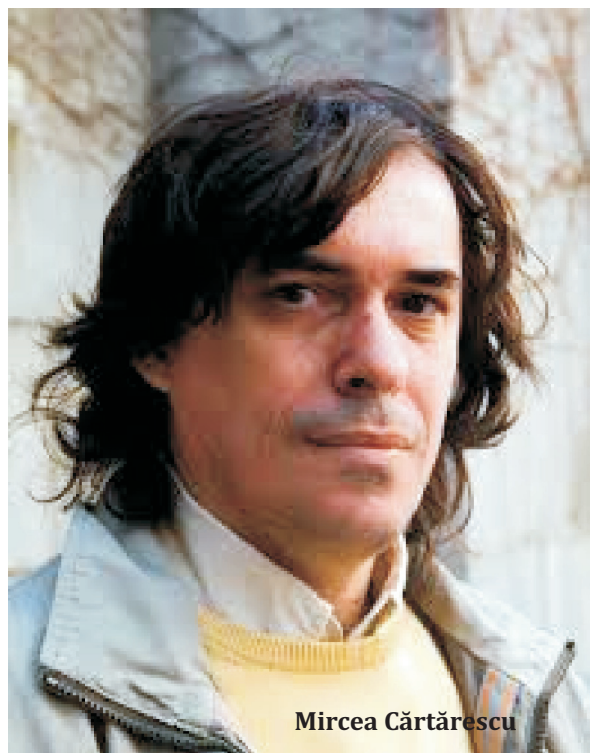
Incursiunile în trecutul protagonistului, împreună cu frânturile unui limbaj oriental, construiesc o atmosferă exotica, incitantă prin aportul de noutate. Roman intrigant prin aerul diferit, cartea Danielei Zeca se remarcă prin profunzimea structurii acesteia.

Caroline Mayaya,

Clasa a XI-a C

Daniela Zeca

Mircea Cărtărescu

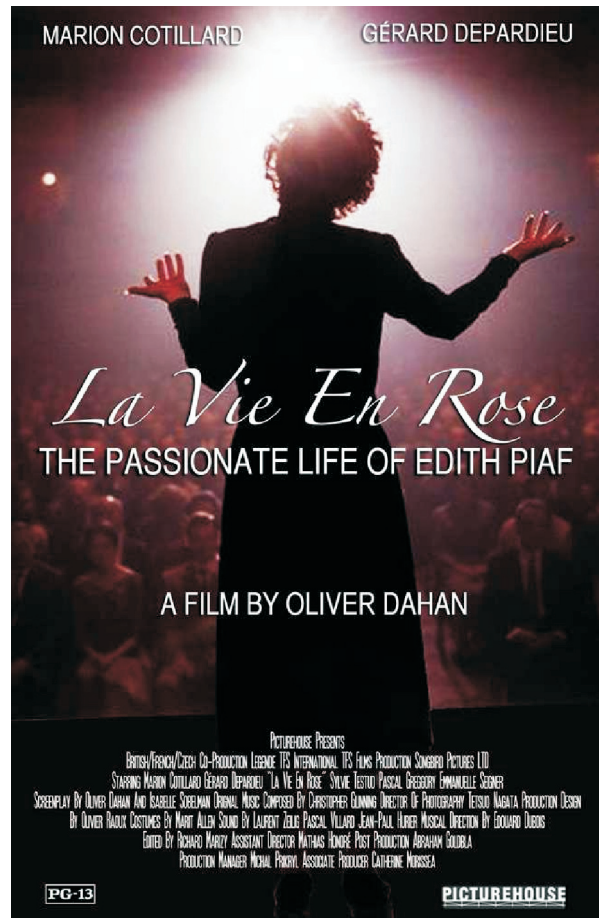
La Vie en Rose

Regia: **Olivier Dahan**

Distribuție: **Marion Cotillard, Gérard Depardieu**

La Vie en Rose este mai mult decât un simplu film biografic, este un tribut pentru marea cântăreață de origine franceză, Edith Piaf. Artista prinde din nou viață prin intermediul extraordinarei interpretări a lui Marion Cotillard, interpretare care îi va aduce și un premiu Oscar pentru cea mai bună actriță. Astfel, filmul prezintă viața ieșită din comun a lui Edith Piaf, din copilărie până la glorie, de la victorii la suferințe, de la Belleville la New York, surprinzând numeroasele drame prin care trece protagonista, fragilitatea acesteia, precum și dedicația de care dă dovadă ca artistă. *La Vie en Rose*, în traducere „Viața în roz”, dezvăluie contrastul între suferința artistei, care se confruntă cu nenumărate tragedii, și aparenta viață fără lipsuri a cântăreței care a urcat pe cele mai înalte culmi ale succesului.

Filmul o prezintă pe Edith Giovanna Gassion, o mică fetiță, fiica unei cântărețe de stradă și a unui acrobat de circ. Ea este abandonată de mama sa, iar tatăl ei o va duce la bunica ei, unde va fi adoptată de una dintre curtezane, pentru ca ulterior tatăl ei să vină să o ia din nou alături de el. Fiind acrobat, el făcea trucuri pe stradă pentru a-și câștiga existența și, în acest mod, este descoperit și talentul lui Edith, ea fiind pusă „să facă ceva” și alegând să cânte. Ulterior, aceasta ajunge să cânte pe străzile Belleville-ului pentru a-și câștiga existența la rândul ei, în acest mod fiind descoperită de primul său impresar, Louis Leplee, care o numește Edith Piaf, deoarece era foarte mică de înălțime, având doar un metru și jumătate. Fiind abia la început, Edith cântă mecanic, fără să transmită emoție, însă treptat ea învață să exprime semnificația pieselor sale. Edith Piaf ajunge cea mai cunoscută și mai iubită cântăreață a Franței, atingând cea mai înaltă treaptă a succesului. Se îndrăgostește de boxerul Marcel Cerdan, care devine marea sa iubire, dar

care moare însă într-un accident aviatic, în timp ce zbura de la Paris la New York pentru a o vedea pe Edith. Această dramă determină dependența de morfină a cântăreței, care ajunge să-și facă zece injecții pe zi, care se adaugă dependenței de alcool și ce duc la îmbolnăvirea artistei. Cu toate acestea, ea refuză să își anuleze concertul, deși doctorii îi spun că se joacă cu viața ei, Edith zicându-le că în fond trebuie să percepi într-o oarecare măsură și aspectul ludic al existenței, trebuie să te joci cu ceva. Astfel, ea își susține spectacolul, însă leșină în mijlocul acestuia. Ea se retrage și într-una din zile, pe când se afla la malul mării, tricotând (tricotatul fiind una dintre pasiunile sale), Edith acordă un interviu în care spune că singurul sfat pe care l-ar acorda atât unui copil, unui adult, cât și unui bătrân este să iubească, fiind evidențiate atât faptul că artista crede în puterea iubirii, cât și nostalgia care se poate observa și în ochii săi.

În ultimele secvențe ale filmului este surprinsă o altă ipostază a personalității Edith Piaf, o ipostază în care nimeni nu și-ar dori să fie văzut vreodată. Din cauza bolii grave pe care o are, cauzată de numeroasele sale dependențe, ea îmbătrânește brusc, astfel încât la cei patruzeci și șapte de ani ai săi devine de nerecunoscut. *La Vie en Rose* se încheie având pe fundal poate cea mai cunoscută melodie a interpretei franceze, și anume *Je ne regrette rien*, piesă pe care Edith o cânta cu toată inima, dovadă a faptului că, înaintea morții artista nu regreta nicio alegere făcută.

De asemenea, pot spune că filmul *La Vie en Rose* prezintă anumite aspecte interesante, precum alternanța triumfurilor și a colapsurilor sale pe scena franceză, dar și lipsa nunțiilor, care ne face să ne întrebăm de câte ori a fost Edith Piaf căsătorită de fapt? Cu toate acestea, tocmai acest aspect relevă spiritul în care ea a fost crescută, nefiind obișnuită cu ideea de loialitate, de unitate a unei familii. Astfel, Edith Piaf avea să se bazeze în viață pe trei lucruri: șampanie, morfină și dragostea nebună, un exemplu în acest sens fiind povestea sa de iubire cu boxerul Marcel Cerdan.

În ceea ce o privește pe actrița din rolul principal, Marion Cotillard, se poate spune că prestația sa atinge perfecțiunea. Ea reușește la cei treizeci și unu de ani ai săi, cât avea în momentul în care acest film a fost realizat, să redea cu atâta naturalitate și veridicitate evoluția

comportamentală a unei femei de la douăzeci de ani până la patruzeci și șapte de ani. Astfel, Marion încântă și face partaș spectatorul la toate momentele fericite sau nu ale vieții tumultuoase dusă de "Vrăbiuța Piaf, el trăind alături de marea artistă, reușind să se transpună în acele timpuri.

Așadar, pot spune că *La Vie en Rose* nu caută să seducă, ci să relateze o poveste de viață tragică, ce-i drept, fiind o adevărată capodoperă a cinematografului, reușind să transmită drama din spatele unei existențe aparent fără lipsuri a celei mai mari artiste pe care a avut-o Franța până în prezent, să o aducă din nou la viață pe „Mica Vrăbiuță”. Astfel, atât filmul în sine, cât și formidabila interpretare a lui Marion Cotillard, aduc un omagiu lui Edith Piaf, păstrând vie amintirea acesteia în sufletele tuturor.

*Non, Je ne regrette rien
Ni le bien qu'on m'a fait
Ni le mal tout ce m'est bien egal
Non, Rien de rien
Non, Je ne regrette rien
C'est pay, balay, oublie
Je me fous du pass*

Elena Andreea Chirvășuță
Clasa aX-a B

The Hunger Games: Catching Fire

Regia: **Francis Lawrence;**

Distribuția: **Jennifer Lawrence, Josh Hutcherson, Liam Hemsworth, Woody Harrelson**

După vizionarea trailerului, am avut oarecare rețineri dacă filmul se va ridica la standardele impuse de directorul Gary Ross în adaptarea sa după prima carte a trilogiei lui Suzanne Collins. Convingerea că cea de-a doua parte nu va mai avea puterea să impresioneze în egală măsură nu a făcut altceva decât să amplifice surprinderea și admirația pentru strălucita reușită a regizorului Francis Lawrence. Pe lângă faptul că s-a renunțat la scenele brutale din arenă la care am asistat în primul film, acțiunea s-a concentrat pe un segment mult mai profund: cel al tensiunilor sociale premergătoare revoluției. Succesul se reflectă cel mai bine în box office-ul record înregistrat în primul weekend, fiind comparabil cu reușita ecranizare a lui Joss Whedon, *The Avengers*.

Catching Fire îl aduce pe marile ecrane de această dată pe actorul Philip Seymour Hoffman în rolul noului director al Jocurilor Foamei, un personaj pe cât de complex pe atât de misterios, pe care îl regăsim la final într-o postură cu totul și cu totul surprinzătoare. Rolul său în deznodământ este unul decisiv, însă sfârșitul rămâne în suspans pentru o viitoare continuare a filmului. Alături de acesta, mai avem alte două nume sonore din industria cinematografică, este vorba despre Woody Harrelson, cunoscut pentru rolul excepțional din recentul film al lui Louis Leterrier, *Now You See Me*, dar și din filme mai vechi precum *No Country For Old Men* și *Elizabeth Banks*, pe care o identificăm cel mai bine cu seria *Spider-Man*. Pe lângă acești trei veterani ai Hollywood-ului, trebuie menționată și tânăra, dar ambițioasă generație reprezentată de Liam Hemsworth în rolul lui Gale Hawthorne și Josh Hutcherson ce îl interpretează pe Peeta Mellark, iubitul protagonistei, actori care, chiar dacă nu se pot lăuda cu un palmares prea bogat, fac un joc cât se poate de reușit. Și bineînțeles starul acestei serii, Jennifer Lawrence, al cărei succes în *X-men* și *Silver Lining Playbook* i-a adus deja un Oscar și nenumărate premii internaționale. Cu această peliculă ea își completează portofoliul cu încă o producție de succes. Datorită controverselor care au apărut pe baza numelor de familie identice ale regizorului cu cel al lui Jennifer, trebuie

menționat că cei doi nu au absolut nici o legătură de rudenie, zvonurile apărute fiind doar o simplă speculație. În ceea ce privește povestea în sine, chiar dacă filmul este o adaptare după trilogia lui Suzanne Collins și este impusă respectarea structurii cărții, nu putem trece cu vederea contribuția strălucită a regizorului ce a transformat filmul din varianta occidentală a peliculei japoneze *Battle Royale*, într-una din cele mai apreciate și vizionate filme ale anului 2013.

În prima parte, acțiunea se concentrează pe surprinderea stării de nemulțumire crescândă a populației pe fondul sărăciei și al opresiunii sociale, realizată de producătorii filmului sub pretextul Turului Învingătorilor. Regizorul reușește să surprindă foarte bine contrastul dintre opulența palatului regal și sărăcia clasei muncitoare din districtele adiacente, accentul fiind pus pe situația socială și politică a regiunii Panem și mai puțin pe luptele anuale dintre „tributuri”, cum am fost obișnuiți din primul film. Cea de-a doua parte aduce în arenă toți învingătorii din edițiile precedente ale Jocurilor Foamei. Cu această ocazie sunt puși în fața publicului cei mai temuți reprezentanți ai districtelor, producătorii adunând astfel în arenă, scânteia și materialul inflamabil – luptătorii și spectatorii.

Filmările au avut loc în principal în două locații distincte. Prima oră din film a fost în mare parte realizată în Atlanta și prezintă regiunea Panem care încet-încet se pregătește de o revoluție de amploare, având-o pe eroina noastră drept lider spiritual al acestei mișcări. Pentru scenele din arenă, producătorii au ales drept locație exoticul Hawaii unde au construit întregul platou de filmare în cele mai mici amănunte, oferindu-le șansa actorilor să își etaleze cât mai bine talentul.

Acestea fiind spuse, *Catching Fire* este cu siguranță unul dintre cele mai reușite filme ale anului 2013, iar dacă ar fi să ținem cont de box office-ul record înregistrat de 158 de milioane de dolari, notele primite din partea publicului și cele din partea criticilor de specialitate, este chiar cel mai bun film de până acum al acestui an.

Sergiu Chirchiu, Clasa a XI-a B

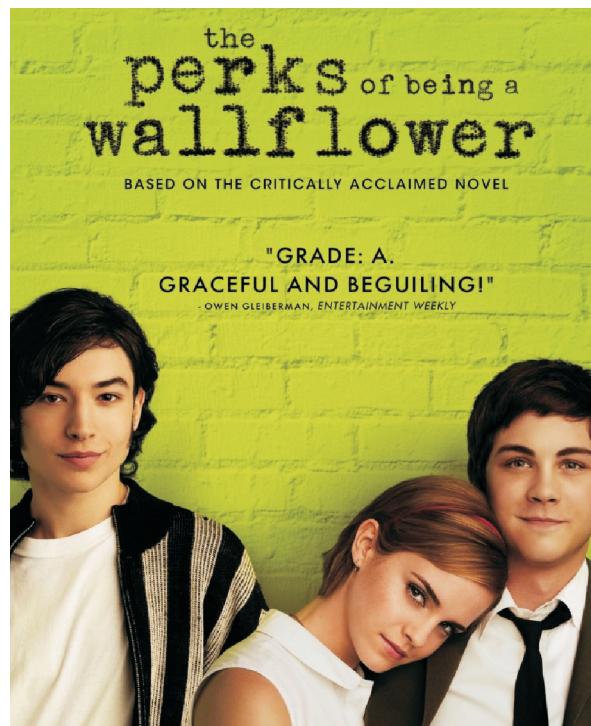
The Perks of being a Wallflower

„And in that moment, I swear we were infinite.”

Ecranizare după romanul lui Stephen Chbosky, filmul ne prezintă povestea adolescentului Charlie căruia i se relevă o nouă lume în momentul în care îi cunoaște pe Sam și Patrick, cei ce aveau să îi devină cei mai buni prieteni și care îl vor scoate din anonimatul unei existențe monotone în care băiatul se afundase. The Perks of being a Wallflower prezintă viața așa cum este ea, lipsită de clișee, în care adolescentul, eliberat de constrângerile impuse de propria sa conștiință, învață să țină piept oricărei probleme și descoperă valori fundamentale precum iubirea și valorificarea identității.

„So, this is my life. And I want you to know that I am both happy and sad and I'm still trying to figure out how that could be.”

Filmul debutează prin a-l introduce pe protagonistul Charlie, care îi scrie o scrisoare unui prieten a cărui identitate rămâne necunoscută până la final. Astfel, el încearcă să își elibereze toate gândurile, relevându-și teama în fața începerii liceului unui destinatar necunoscut menit să substituie prietenii pe care Charlie nu îi are în viața reală. Fiind o persoană retrasă, acesta se interiorizează, dobândind anumite calități precum inteligența și un talent deosebit în arta scrisului. Liceul capătă forma unei lumi amenințătoare în care se simte neputincios deoarece persoanele din jurul său îl tratau cu superioritate și dispreț. Caracterul slab al lui Charlie se datora și anumitor frământări interioare provenite din copilărie, de la moartea mamei sale. Aceasta a jucat un rol foarte important în viața băiatului, fiind cea care i-a cultivat talentul și dorința de a scrie. El se simțea vinovat de moartea mamei deoarece ea murise când era plecată să îi aducă lui cadoul de Crăciun. De asemenea, prietenul său cel mai bun

se sinucisese cu un an în urmă, lăsându-l complet singur.

În prima zi de liceu îl întâlnește pe Patrick la ora de lucru manual. Își dă seama de faptul că Patrick se află în aceeași situație ca el, profesorul și colegii adresându-i-se cu porecla "nimeni". Ulterior aceștia ajung să se împrietenească mai bine după un meci de fotbal. Patrick îi face cunoștință cu sora sa vitregă Sam, iar Charlie este fascinat de atitudinea fetei, descoperind că au anumite lucruri în comun. Protagonistul începe să se integreze din ce în ce mai mult, ajungând să facă parte din trupa de teatru a școlii. Prin dezlipirea de vechea sa identitate băiatul descoperă contrastul proeminent dintre vechea și noua sa viață. Împreună cu Sam și Patrick începe să meargă la diferite petreceri unde vicii precum alcoolul și drogurile îl fac să perceapă altfel existența. Începe să fie atent și la problemele celor din jurul său, devenind conștient de faptul că în viața oricărei persoane există atât fericire cât și suferință. Totodată, capătă curajul de a-și exterioriza calitățile făcându-se remarcat pentru talentul său de scriitor. Astfel, acesta ajunge să se împrietenească cu profesorul său de engleză care îi devine un bun confident. În final, cu toate că reușește să depășească condiția adoles-

centului retras, Charlie rămâne în continuare rezervat în recunoașterea problemelor personale ce îl măcinau, acționând necugetat în luarea unor decizii și în modul de a se comporta, acest fapt făcându-l în final să ajungă într-o situație fără scăpare.

„We accept the love we think we deserve.”

Pe parcursul filmului, Charlie descoperă una dintre valorile fundamentale ale vieții, puterea de a iubi. În momentul în care o cunoaște pe Sam acesta simte că între ei doi se stabilește o legătură puternică. Cu toate acestea, niciodată nu găsește forța de a-i recunoaște fetei adevăratele sale sentimente. Sam era o fire libertină, detașată de problemele banale ale societății fade în care trăia, concret, cu o personalitate complet opusă de a lui Charlie. Aceasta avusese cu puțini ani în urmă o serie de probleme care îi schimbaseră irevocabil atitudinea. Sam și Charlie fac o înțelegere, aceea că ea îl va ajuta să se integreze în grupul ei de prieteni, iar el la rândul său o va ajuta să se pregătească pentru a aplica la Universitatea de Stat din Pennsylvania. De Crăciun se organizează un joc numit “Secret Santa” iar toți își fac cadouri între ei. Cu toate că Sam nu trebuia să îi dea cadou lui Charlie, aceasta îi cumpără o mașină de scris și îi spune să promită că va scrie despre ea și Patrick. Încep să vorbească despre relațiile lor din trecut iar Charlie recunoaște că nu a mai sărutat niciodată o fată. Ea îi spune că își dorește ca primul lui sărut să fie din partea unei persoane care îl iubește apoi îl sărută. Cu toate că ea era îndrăgostită de altcineva, Charlie dorește să o invite la o întâlnire în ajunul anului nou. În cele din urmă, Sam ajunge să fie cu Craig, băiatul de care era îndrăgostită iar Charlie ajunge să fie cu Mary Elizabeth, una dintre prietenele din grupul lor. Însă Charlie nu este fericit deoarece Mary

are o atitudine dominatoare. Se desparte de ea în timpul unui joc de „Adevăr și Provocare”, când este pus să sărute cea mai frumoasă fată din cameră iar el o sarută pe Sam. Atunci Patrick îi spune că ar trebui să se depărteze pentru o

vreme de grupul lor iar Sam refuză să mai vorbească cu el. Charlie încearcă să își reabiliteze imaginea în fața prietenilor săi și reușește acest lucru în momentul în care îi ia apărarea lui Patrick în fața lui Brad și a grupului său, care erau considerați cele mai populare persoane din liceu. Sam primește scrisoarea de confirmare că a fost acceptată la facultate iar plecarea ei nu se află departe de acel moment. În seara dinaintea plecării, cei doi își recunosc sentimentele unul față de celălalt. Atunci când Charlie se vede rămas singur, începe să se gândească din ce în ce mai mult la copilăria sa și o sună pe sora lui. Ea își dă seama că băiatul dorește să se sinucidă și cheamă poliția. Charlie se trezește în spital unde doctorul le spune părinților lui adevăratul motiv pentru care Charlie avea aceste probleme. Sam și Patrick se întorc să îl viziteze iar ultima scenă a filmului îi arată pe cei trei cum merg cu mașina printr-un tunel ascultând aceeași melodie ca în prima seară când au devenit prieteni.

Consider că acest film conturează viața în adevărata sa esență, oferindu-ne anumite tipare în care orice persoană se poate încadra. În viață oricine trebuie să treacă atât prin glorie cât și prin suferință pentru a-i putea fi definită personalitatea. A fi o persoană retrasă nu este întotdeauna un defect deoarece îți oferă posibilitatea de a medita, de a te interioriza cu scopul de a face cele mai înțelepte alegeri. Trebuie să ne alegem înțelept prietenii deoarece în final aceștia sunt cei care te definesc pe plan moral. Nu toate persoanele care intră în viața noastră sunt menite să rămână acolo pentru eternitate însă cu siguranță acestea își vor lăsa amprenta în devenirea noastră.

„So, I guess we are who we are for a lot of reasons. And maybe we'll never know most of them. But even if we don't have the power to choose where we come from, we can still choose where we go from there. We can still do things. And we can try to feel okay about them.”

Andra Bulgaru, Clasa a-X-a B

O altă producție sub bagheta magică a lui Quentin Tarantino ne bucură privirile. *Django Unchained* (*Django Dezlănțuit*) este o peliculă distractivă, explozivă, scandaloasă și sângheroasă, având și un fel de perspicacitate în ceea ce privește sensibilizarea cinemafilului, caracteristică lui Quentin Tarantino. Având numeroase momente imaginative, un adevărat spectacol al acțiunii și o coloană sonoră care se integrează perfect în cursul firului narativ, această superproducție îmbină cu grație clasicul cu modernul.

Pelicula *Django Unchained* are acțiunea plasată în Sudul american, cu doi ani înaintea Războiului Civil. Personajul principal al filmului este Django (Jamie Foxx), un sclav care este cumpărat la o licitație de Dr. Schultz (Christoph Waltz), un veritabil vânzător de recompense. Deși pare greu de crezut, între cei doi se înfiripă o frumoasă legătură de prietenie, iar dacă Django este gata să își ofere serviciile atunci când Dr. Schultz pleacă în căutarea și vânzarea celor mai periculoși criminali din ținut, va fi răsplătit cu eliberarea din sclavie și posibilitatea de a-și recupera soția Broomhilda (Kerry Washington), aflată pe o altă proprietate.

Quentin Tarantino (*Inglorious Bastards*) are un dar aparte când vine vorba de mixuri și potriviri între genuri de filme, evenimente anacronice și coloane sonore ce exprimă bucurie, văzându-se cu ușurință că toate acestea vin de la un fin cunoscător al artei cinematografeiei. Nimeni nu reușește să scrie un dialog în modul în care Tarantino o face, fiecare cuvânt invită privitorul să afle tainele lumii unice pe care acesta a creat-o.

Pentru a vă bucura de o peliculă creată de Tarantino este nevoie să aveți un simț care apreciază „mizeria” indiferent de natura ei. Pentru că a vedea doi oameni care luptă, până când unul dintre aceștia cedează din cauza neputinței, este un lucru groaznic... dar trebuie să recunoaștem, lupta în sine, așa cum o prezintă acesta, este mai mult decât atractivă. Același lucru este valabil și pentru pasiunea lui Tarantino pentru realitatea profund subliniată în acest film prin scenele de acțiune extrem de sângheroase.

Mircea Asaffei

Clasa a XI-a B

LIFE, LIBERTY AND THE PURSUIT OF VENGEANCE

„Run Like Hell!“

Cred că oricine citește acest articol știe ce e *The Wall*, mai ales că marea majoritate au fost marcați de acea generație. Însă nu cred că mulți știu de unde a fost inspirat conceptul albumului.

În timpul unui concert din turneul de promovare al albumului *Animals*, Roger Waters, frustrat de comportamentul publicului și mai ales de al unui fan care încerca să se urce pe scena Stadionului Olimpic (Montreal) a asociat gardul care despărțea publicul de scenă cu un zid.

The Wall este o operă rock care se concentrează pe personajul „Pink”. Bazat în mare parte pe viața personală a lui Waters, Pink trăiește experiențe neplăcute de la o vârstă fragedă, pierzându-și tatăl în război, fiind abuzat de profesori, crescut de o mamă obsedată de protecția fiului ei, iar mai târziu înșelat de soție – toate acestea ducând la izolarea mentală a lui Pink de societate, izolare văzută ca „zidul” dintre el și restul lumii.

Another Brick In The Wall

A fost un drum obositor nu pentru că am stat aproape șapte ore în aceeași poziție (iar când m-am dat jos din mașină nu îmi mai simțeam picioarele – *Comfortably Numb* la propriu) ci pentru că avusesem o noapte albă și în ciuda faptului că îmi cădeau ochii de somn nu puteam adormi de emoții (și de Zeppelin-ii surorii mele). Am trecut eu și peste asta, iar la ora 16:00 eram în fața porților. Erau câteva sute de oameni strânși, fiecare stând pe unde apucă. M-am așezat și eu pe jos, ca toți ceilalți. Recunosc că am văzut în ora aceea toate speciemele de rockări care pot exista: de la simfo-ghotic-metal până la rock 'n' roll.

Cu cinci minute înainte de deschiderea porților (care, ca s-o spunem pe-aia bună, erau de fapt niște garduri amarâte) sora mea mi-a zis:

„Când se iau gardurile, fugi cât de repede poți și-ai să vezi un panou mare pe care scrie GAZON A. O iei pe acolo și ajungi; vezi să prinzi loc în față”.

Iar eu, ca o fetiță cuminte și ascultătoare ce eram, am început să alerg de parcă eram urmărită de cine știe ce. Când am ajuns la punctele de control m-am băgat în față și am ajuns prima. Iar când am văzut cum se mișca tipa de acolo, parcă îmi căzuse cerul în cap. După ce am scăpat de acolo, am luat-o iar la fugă. Oamenii scandau în jurul meu, iar vreo trei fete au și căzut. Nu m-am oprit până nu am ajuns la gard, în primul rând. M-am izbit atât de tare de gard, încât dacă nu mă prindeam de el aș fi căzut. Mi-am dat seama că tata și sora mea au rămas în urmă, iar eu eram singură într-o mare de oameni. Și în jurul meu, ce să văd? Numai tipi. Niciun adult, nicio fată, niciun copil. M-am făcut mică cât un purice, încercând să mă feresc de privirile celorlalți. „Alexandra, ce mi-ai făcut?!” A trecut aproape jumătate de oră până să apară și tatăl și sora mea.

Au urmat trei cele mai lungi ore din viața mea. Alexandra măcar citea din Freud... În boxe se auzea muzica: Led Zeppelin, Janis Joplin, Jimi Hendrix, Dire Straits, AC/DC, Eagles, iar ultima piesa, *Imagine* a lui Lennon. Toată lumea a început să cânte, formând cel mai frumos cor. S-a terminat și *Imagine*, iar cu toții așteptam cu sufletul la gură momentul.

Știam că *In The Flesh* începea încet, dar când a răsunat chitara mi-au vibrat toate oasele din corp. Am început să fredonez și eu versurile. „Mother, should I trust the government?” „No fucking way!” era scris pe zid, iar în partea dreaptă, traducerea. Am fost impresionată de discursul lui Waters, dar și de accentul lui moldovenesc.

Recenzie. Cronică

Am început să plâng la *Bring the Boys Back Home*. Pe zid era o proiecție cu o fetița, ce își revedea tatăl venit din război. Avea o expresie atât de îndurerată, încât îți venea să plângi cu ea, să te bucuri împreună cu ea de întoarcerea tatălui ei.

Hey you! Mi se pare o piesă universal valabilă pentru orice tip de societate. Putem să ne ajutăm între noi? De multe ori trecem unii pe lângă alții ca niște roboți și pierdem din vedere lucrurile esențiale.

Cred că *The Trial* a fost piesa care m-a impresionat cel mai mult. Vorbește nu numai de ororile celui de-al Doilea Război Mondial, ci și despre natura umană, care este, de fapt, cea mai puternică armă.

Pe zid era pictura lui Munch, *Strigătul*, care a devenit un simbol al albumului. O păpușă cu acest chip, reprezentând oamenii de rând, stând în brațele unei mame, iar mâinile ei devin ziduri ce înconjoară păpușa, fără nume, fără conștiință. Pe cer sunt bombardiere din care cad euro, dolari, cruci, steaua lui David, însemnul McDonalds. Cele două flori care se mănâncă una

pe cealaltă, făcând din nou aluzie la societate și la natura umană, au apărut pe zid.

La *Outside the Wall* am plâns din nou, dar de data asta pentru că se terminase concertul. Aș fi putut să mai văd concertul de zece ori și tot nu m-aș fi săturat.

The Show Must Go On!

A doua zi m-a lăsat vocea, ceea ce era de așteptat. Am rămas cu un gust amar de după concert: se terminase prea repede; trebuia să mai fie ceva! M-am resemnat însă și am început să povestesc prietenilor curioși cum a fost.

Cred că din această experiență nu m-am ales numai cu o amintire care m-a marcat, ci am învățat și să fac diferența între felul în care sunt eu structurată, între propriile ziduri, pe care mi le impun singură, și zidurile impuse de ceilalți.

Anaștia Trivagă
Clasa a VI-a E

35 Br

56 Bad

Breaking Bad este un serial american creat și produs de *Vince Gilligan*. Acțiunea se desfășoară în Albuquerque, New Mexico. Protagonistul seriei este *Walter White (Bryan Cranston)*, un profesor de chimie care a aflat că are cancer la plămâni. Împreună cu un fost student al său, *Jesse Pinkman (Aaron Paul)*, începe să producă și să vândă *metamfetamina*, pentru a asigura bunăstarea familiei după moartea sa.

Într-un mod paradoxal, cumnatul său, *Hank Schrader (Dean Norris)*, este un agent antidrog DEA (Drug Enforcement Administration), care investighează cazul unui nou producător de metamfetamina, cunoscut sub numele de Heisenberg, care nu este nimeni altul decât *Walter White*. Deoarece dorea ca familia lui să nu afle despre lucrurile ilegale pe care le făcea, *Walter* inventează tot felul de scuze pentru a prepara în continuare drogul cu asistentul său, *Jesse*.

După ce și-a dat seama că *Walter White* este creierul din spatele afacerilor cu metamfetamina, *Saul Goodman (Bob Odenkirk)* i-a spus acestuia: „- *Oricine are nevoie de un avocat. Mai ales criminalii*”, astfel reușind să îl convingă să-l angajeze pe post de avocat. Pe toată durata parteneriatului, *Saul* i-a ajutat pe cei doi producători de metamfetamină să iasă din tot felul de situații dificile.

Skylar White (Anna Gunn), soția lui *Walter* are un rol secundar în serial. La început este soția iubitoare care își îngrijește soțul diagnosticat cu cancer la plămâni, însă pe parcursul serialului, ea află că *Walter* este un producător de „cristal”, cum mai este numită metamfetamina. Această descoperire o schimbă total, ajungând chiar să-i fie frică de propriul soț și de soarta copiilor.

Faptul că *Walter* făcea milioane de dolari din vânzarea de droguri nu o încânta, ba din contră, o făcea să fie și mai dezamăgită de el. Cu toate acestea, ea acceptă să îl ajute pe soțul ei să scape de banii câștigați ilegal, cu ajutorul unei spălătorii auto.

Gustavo „Gus” Fring (Giancarlo Esposito) este cel mai mare distribuitor de droguri din New Mexico. Fiind un om foarte inteligent și precaut, nu a fost prins niciodată de poliție în cei 20 de ani de activitate în afara legii. *Walter White* acceptă oferta lui *Gus* și începe să lucreze pentru el, producând metamfetamina de puritate 99%. Acoperirea lui *Fring* este lanțul de magazine *Los Pollos Hermanos*, pe care acesta îl deține. Ca și în cazul lui *Walter*, familia lui *Gus* nu știa nimic despre activitatea sa în afara legii. Era atât de precaut, încât cu toate că avea o avere substanțială, conducea un modest *Volvo V70* pentru a nu atrage atenția asupra sa.

Tudor Ioneasa
Clasa a XI-a B

Carnifex

Carnifex : Portae

Un cerc de sânge țin în mână
Prin care trec suflete moarte –
Fantasme albe, ca de fum,
Și gemete a chinuri brute
Mă-nconjoară-al deziluziei parfum.
Se formează a trădării cortină –

Carnifex : Venor

Secura dublei semiluni mi-alunecă printre degete,
Pătată de sângele a generații răposate.
O ploaie de cinabru
Îmi scaldă mantia colorată macabru.

Carnifex : Conjuratio

Îmi dau jos gluga groasă,
Ridic brațele la cer,
Aud trăsnete,
Văd fulgere,
O țepușă-mi străbate inima de fier.

Carnifex : Praestigia

Cad pe pământul sângeri
Și strâng în pumni țărână amestecată cu sângele meu.
A fost al vieții pariu
Pe care l-am câștigat cu a inimii mele zmeu.

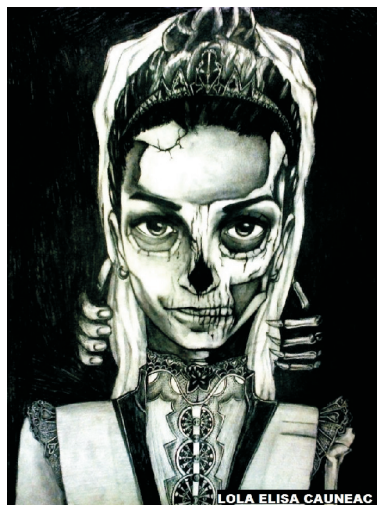
Carnifex : Aeviternus

Lacrimile-mi amare se transformă în sclipiri maniace,
Tremuru-mi devine-o-ncredare de piatră
Când în piele-mi sunt înfipte mii de ace,
Și rânjesc învingătoare –
În fața unei marionete ucigătoare.

Stefii Luisa Evelina,

clasa a IX-a A

Tat tvam asi

Nihilism, beznă, patetic, penibil,
 Aceași viață, aceeași zi.
 Inspir, expir, mă ridic și cobor-previzibil.
 Nihilism...spune-mi.
 De ce să trăiesc când mi-ești frate și soră?
 Cum să trăiesc când mi-ești oră de oră
 Aproape. Aici, ești în suflet sculptat
 Pe marmură rece de sânge fierbinte.
 Inspir, expir, dar știi asta demult
 De ce nu mă lași să zbor, să lupt?
 Etica, legea morală s-o rup.
 Pleacă, desprinde din mine povara existenței efemere
 Lasă-mă-n pace, mumie să fiu, balsam și tăcere.
 Ce știi tu de suflet? Virus ce-i ești de milenii?
 Cunoști tu pasiunea, voința, ambiția-păsări cu aripi
 Rupte, crăpate- puțin contează- Piloți!
 De la naștere te port, de mic te plâng,
 Iar fără de tine... iluzii deșarte-Oricum sunt mormânt.
 Deci lasă-mă, lasă-mă, lasă-mă!
 Spune-mi că mrejele tale subțiri și grele
 Crăpa-vor și liber voi fi!
 Spune-mi de "intruziunea-n fantastic",
 De zâne, de troli, țigănci, iubire și lumi paralele!
 Spune-mi de zei, de arhei, de Nietzsche, de Shiva!~
 Și-am să zâmbesc, căci "stăvilarele lacrimilor" închise vor fi
 Și am să fiu totul, TAT TVAM ASI.

Lola Căuneac,
 Clasa a XI-a

Amintire

Și acum, când privesc în urmă,
Printre umbre și lumini întunecate,
Redeschid acea veche urnă
Cu sentimente și-amintiri de mult uitate.
Și încercă din nou să mă-nlănțuie,
Să mă pătrundă, să mă copleșească
C-o bolnavă nebulie
Ce vrea doar prin mine să trăiască
Și-o închid:
Încet și fără zgomot;
Iar după un clipit rapid
Alerg și țip și plâng cât pot
Căci frica de acea cutie
Mă domină și mă-nfioară,
Iar frica de bolnavă nebulie
Îmi face trupul fără vlagă.
Pe unde calc nu văd, nu simt
Căci teama e prea mare,
Sentimentu-ncerc să-l sting,
Și în trecut urna dispare
Ca o altă veche amintire
Fără prezent și viitor
Ca întreaga omenire
Ce uită tot nepăsător.

Neîndrăgostit

Luna fără farmec,
Peisajul static,
Stelele moarte,
Sunt ceea ce despart
Iluzia prostească de fericire,
De adevărata minciună, de rătăcire
A minții într-un loc necunoscut,
Imperfect, impersonal și de-mprumut
Pentru toți cei care se răzvrătesc
Față în față cu un „Te iubesc”
Fals și fără semnificație
Nutrind de distanță admirație
Pe buzele împietrite
Ale fețelor triste
Care au trecut rapid și zdrobitor
Prin acest respingător decor
Ce odată prins în el te prăbușește,
Te îneacă și te uimește
Cu o splendidă ipocrizie
Dintr-o mască de prietenie
Născută din iubire prefăcută și moartă,
O pată sacră și sadică pe cursul numit soartă.

Amironeșei Aura Elena
Clasa a X-a B

Rares Anton

Marea

Stăteam într-o seară feerică de mai,
 Acompaniată de dulcele cântec al unui îndepărtat nai,
 Pe o stâncă austră inspirând sărata răcoare
 Și cu privirea cuprindeam nemărginita mare.
 Era un apus în care valul de trupul împietrit al pietrelor se spărgea
 Și un strigăt transparent îndepărtat anunța tăcerea.
 Albastrul din cerneală se învârtea într-un abis natural,
 Iar trădarea pământului în cercuri rupte se îndreapta către mal.
 Marea, ca o-mpărăteasă a unui regat uitat, se oglindea în scepstrul lunii
 Iar sclipirea sa de diamant neșlefuit își purta zâmbetul fără cusur
 deasupra lumii.
 În aer domnea un suav parfum de nisip uscat contopit în amor,
 Și scoicile cu rare perle plângeau un vechi și ultim dor.
 Pânza diafană înțesată cu rouă mov în nuanțe sângerii a norilor
 Pornea în larg în căutarea marinarilor
 Prinși în farmecul misterelor divine-ale mării :
 Sirenele care duios suflă în naiul iubirii.
 Divinitățile pescuiesc de pe magia sărată cu zare-albastră
 Inimile sihastre vrăjite de argintia strălucire de astre,
 Ce veghea nestingherită eterna ondulare a firelor de apă
 Privind rece și distantă frânturile portocalii cum sub frigul serii
 destramă.

Amironeșei Aura Elena,
 Clasa a X-a B

Moartea

Doar ecouri simple,
Izbindu-se de trupul meu inert
Îmi răsună lângă suflet,
Asemeni unor valuri care
Se aștern pe lângă țarm,
Spulberate-n vuiet surd.

Androginul mort,
Cu coasta ruptă,
Însângerat, înfrigorat și tremurând,
Șocat de dragostea distrusă,
Apare acum, pe-un pat de lacrimi,
Cu-o ultimă suflare-n vânt,
Reușind doar să mai spună
Că te-ar fi iubit oricând.

Miros funebru de cadavru
E tot ce mai rămâne-n jur,
După ruperea ta crudă
Din androginul meu cel blând.

Un gust amar i se prelinge
Pe obrazul său cel sfânt,
E doar o urmă grea de sânge,
Care zboară spre mormânt,
Transformându-se din roșu
În negru stins, greu, desenând
Conturul unei tragedii perfecte,
Totodată și strigând
„Te rog, nu privi în urmă,
Ai fi surprins de ce-ai făcut.”

Paraschiv Cristina
Clasa a-X-a E

Și oricând

Singurele cărări pe care
nu mi-a fost frică
să rătăcesc
vreodată
au fost cele făcute de
degetele tale
prin părul meu.
Nopti întregi
mă cutremuram,
nu mai înțelegeam
dacă mă acopereai
sau alea erau momentele în care tu începeai
să mă descoperi.

Înainte să plec să m-arunc în cer,
(să-și mai iasă și el puțin din matcă)
eu și tăcerile mele luam masa
la pat,
și-ți sorbeam fiecare rid al pielii.

Mă trezeam apoi
că
lumea toată îmi laudă
stilul oratoric.
Ajung să-mi spună că e blând
și hotărât,
și mă întrebă
toți
cum reușesc.
Dar ei nu știu
că eu îți fac
zilnic
declarații de dragoste
în fața oglinzii,
și când merg
săltat
pe stradă,
și când tu-mi respiri în ceafă.
Și oricând.

Lazăr Antrăduț
Clasa a XI-a

O floare albastră

În ochii mei stă imaginea pierită.
În nasul meu parfumul nucilor.
În ureche șoapta infinită.
În jur, sonata surd'a cucilor.

În mâini păstrez din urm-atingere.
În glas, ultima cugetare.
În cor de stele, noaptea-mi
În pas alin hrănește alinarea.

În jur, munții de rugină
Mă-ngroapă în nisip nebun.
Privesc tăcută spre lumină
Îl cred aici, dar (e absurd)...

Parfumul verzuliu persistă
Mă îneacă în venin.
Pe rând, încet se înfiripă
O nuanță vie de suspin.

Alura păcii încet pierе
Aud doar plânsul răposat.

Georgiana Prisăcariu
Clasa a X-a A

Pianul fermecat

Afost odată ca niciodată, că dacă n-ar fi, nu s-ar povesti. Era pe când copacii creșteau cu rădăcinile în sus, iar soarele răsărea de la apus, un Împărat vestit în toată lumea pentru iubirea lui pentru muzică. Toată împărăția îi știa pasiunea și i-o împărtășea, întrecându-se în a-i arăta prețuirea lor. Unii și-au botezat copiii cu nume de instrumente muzicale, alții și-au croit haine în forma notelor de pe portativ, iar toți la un loc cântau cu foc ori de câte ori Împăratul trecea cu alaiul său.

Împărăția Muzicii părea o feerie în care armonia și fericirea domneau. La un moment dat toată cetatea era în fierbere pentru că Împăratul anunțase un mare concurs: „PIANUL FERMECAT”. Cel care avea să-și dovedească măiestria la acest instrument, compunând și interpretând apoi o melodie nemaîntâlnită și nemaiauzită, nu urma să primească doar tronul, ci și pe fiica lui. De peste tot s-au adunat tineri dornici să-și arate talentul, dar mai ales să se căpătuiască. De dimineață până seara, răsunau sălile palatului de melodiile lor. Însă împăratul era trist că nu apăruse încă acel Făt- Frumos al muzicii, care să-l vrăjească prin acordurile lui.

Într-o zi se apropie de palat un flăcău ponosit, sărman, cu haine zdrențuite și papuci ca vai de ei, dar cu mâinile ca un potir, având degetele albe ca niște crini și delicate ca razele de soare ale primăverii.

– Mare Sfetnic, se adresă băiatul melomanului, consilierul cu probleme muzicale al împăratului, aș dori tare mult să încerc și eu a cânta pentru împărat, spuse tânărul sfios.
– Pleacă, omule de rând! Nu vezi cum arăți? Nu poți să cânti tu pentru împărat! Crezi că Luminăția Sa te-ar primi în camera de aur a instrumentelor, ca să te audă pe tine cum cânti tu la pian? Îi răspunse sfetnicul plin de importanță. Nu ai talent muzical!

Temându-se totuși să nu afle Împăratul de acest fapt, sfetnicul l-a lăsat pe băiat să se înscrie la concurs. A doua zi, pe la orele amiezii, toți flăcăii erau triști, deoarece toți picară testul. Când soarele tocmai se pregătea să se odihnească și să facă schimb cu luna, băiatul apărură din nou la palat, cărându-și în spate pianul, singura lui avere. Când i-a venit rândul, acesta începu să cânte sub privirile ironice ale celor adunați pentru acest eveniment. Dar încet, încet, armonia simfonică a sunetelor create de către pianul omului sărman învălui toată atmosfera, pentru că muzica izvorâtă de sub degetele lui nu era omenească, ci divină.

Florile din grădină începură a suspina, soarele parcă uita să se mai miște, iar privighetorile tăcură, rușinate parcă de cântecul lor.

– Minte! Minte! striga furios sfetnicul. Pianul este Fermecat!

– Așa crezi? întrebă Împăratul bănuitor. Ia așază-te tu și cântă ceva.

Fără să mai poată spune un cuvânt, se așază el la pian pentru a demonstra că spusele lui sunt adevărate. Când sfetnicul apăsă clapele fragile ale pianului, începură să iasă niște sunete chinuite și stridente, care-l făcură pe împărat să-și astupe urechile.

– Să pleci de la curtea mea, îi spuse cu mânie Împăratul. De acum înainte Împărăția Muzicii va fi condusă de acest tânăr, care va fi și ginerele meu. Numele și viața lui vor fi eterne în această împărăție, pentru că a știut să cucerească întregul univers cu talentul său.

De la țaran la muzician, de la muzician la Împărat, tânărul fecior a mers și a încântat pe toată lumea cu talentul său muzical, dând glas divin Pianului Fermecat.

Tudor Huțanu

Clasa a VI-a F

Clepsidra Vieții de Ajunul trecut

Nu cred că există un copil mai trist ca mine. Sunt un copil neajutorat, pe o stea ca alte miliarde de stele din acest univers, în Ajun. Eu nu pot să simt nimic pentru că nu exist pentru ceilalți. Sunt orfan. Doar vocea mi se aude de Ajun.

Tristețea copleșitoare îmi străbate inima ireală pe care nu o am. Genele ochiului sentimentelor cad pe zăpadă și se transformă în... nimic. Nu am stări interioare, există doar tristețea din jurul meu. Sufletul mi s-a pierdut în abisul negru din Ajun. E doar imaginea, iluzia unui copil orfan care nu are nimic, nu are suflet, nici părinți, doar o amintire din alte timpuri, o clepsidră: Clepsidra Vieții Crăciunului trecut, care s-a spart în bucățile de gheață pe care calc acum. Nu înțeleg Ajunul, nu înțeleg nimic deoarece doar vocea tremurândă a fantasmei mele se aude în ecoul trecutului.

Glasul ireal al celui care am fost dispăre pe veci în piatra Ajunului care nu a fost, ci va fi. Nu am cuvinte să explic. Am doar un chip trist care nu poate fi descris. Nisipul din clepsidra mea a căzut în neantul nopții.

Uneori, de Ajun, cuvintele triste ale unui copil orfan nu ajung. Trebuie mai mult. Iubirea unui părinte. Aș vrea ca uneori să mor și să redevin Ajun. Dar cum nu exist, nu pot muri. Sunt mort de mult, când nici măcar nu am fost născut, niciodată.

Ochiul sentimentelor mele a clipit, fără să se mai deschidă. A clipit o singură dată și apoi a dispărut fără urmă în gura minciunii, a tristeții. Nu ajung doar clipele amărăciunii ființei mele solitare, inexistente, ireale. Lada aurie a tristeții s-a închis de Ajunul trecut, adică acesta.

Sunt un simplu orfan de Ajun ce își vrea viața înapoi. Îmi vreau existența, vreau să-mi regăsesc părinții. Chiar dacă nu exist, vreau să știu cine sunt. Vreau să-mi văd chipul singuratic și privirea tristă...

Exist sau nu exist? Sunt o ființă sau un nimic? Oare sunt ceva de Ajun?

Teodora Prigoreanu

Clasa a VI-a E

CUPRINS

EDITORIAL

Ioana Bogdan – *Despre cum îmi va lipsi totul* / 1

VIAȚA ȘCOLII

- Georgiana Jianu – *Scrisoare către viitorii absolvenți* / 2
Smaranda Codreanu – *Interviu cu „Elevul anului” Theodor Ivan* / 4
Vlăduț Cojocariu – *Ea e Miss Boboc, Andreea Cazacu* / 5
Horia Minea – *Leonardo da Vinci, un proiect de succes* / 6

NE PRIVEȘTE

- Mălina Pricop – *1 Decembrie și „De ce să iubesc România?”* / 8
Iulia Teodora Drișcu – *„Ready. Set. Debate!”* / 10
Irina Alexandra Șerpeanu – *Clubul I.Q. Iași – despre performanță și perspective* / 11
Smaranda Popovici – *O pasiune: teatrul. Dar public?* / 12
Serafim Țurcan – *A fi voluntar F.I.L.I.T.* / 13
Elena AMIRONESEI – *Jocurile SIMS, între ficțiune și realitate* / 14

ADOLESCENȚIA

- Andra Ioana Berigoi – *În căutarea perfecțiunii* / 16
Raluca Negrii – *Pledoarie pentru cuvânt* / 18
Mălina Maftעי – *Despre adolescenți* / 19
Andrada Strugaru – *Fericire...* / 19
Teodora Prigoreanu – *Legătura vieții* / 20
Ștefan Ciupilan – *Marea trecere* / 21
Iulia Teodora Drișcu – *Dar noi? Noi unde vom fi mâine?* / 23
Sabina Cojocarui – *Lucruri simple* / 24

RECENZIE. CRONICĂ

- Andreea Borcan – *Legături bolnăvicioase, de Cecilia Ștefănescu* / 25
George Stoica – *Cavalerii Ordinului Basarab* / 27
Catinca Buciuleac – *George Orwell, O mie nouă sute optzeci și patru* / 28
Bogdan Olariu – *Doamna Bovary (Moravuri de provincie) de Gustave Flaubert* / 31
Bianca Tofalvi – *Despre inocență, Porcul de Andrew Cowan* / 33
Teodora Vintilă – *Metafora mediocrității: Simion Liftnicul de Petru Cimpoeșu* / 34
Rareș Anton – *Despre istoria personală și istoria mare în Băile Kiraly și Lapte și miere* / 35
Caroline Mayaya – *Juriu cu inima* / 37
Elena Andreea Chirvăsuță – *La Vie en Rose* / 41
Sergiu Chiuchiu – *The Hunger Games: Catching Fire* / 43
Andra Bulgaru – *The Perks of being a Wallflower* / 44
Mircea Asaftei – *Django Unchained* / 46
Anastasia Fuiogă – *„Run Like Hell!”* / 47
Tudor Ioneasa – *Breaking Bad* / 49

CREAȚIE

- Luisa Evelina Știfii – *Carnifex* / 50
Lola Căuneac – *Tat tvam asi* / 51
Aura Elena Amironesei – *Amintire, Neîndrăgostit, Marea* / 52, 53
Cristina Paraschiv – *Moartea* / 54
Andrada Lazăr – *Și oricând* / 55
Georgiana Prisacariu – *O floare albastră* / 55
Tudor Huțanu – *Panul fermecat* / 56
Teodora Prigoreanu – *Clepsidra vieții de Ajunul trecut* / 58

Colegiul Național Iași vă invită să rămâneți

À L'ÉCART

Revistă de atitudine culturală realizată de trei colegii:
Colegiul Național Iași | Colegiul de Artă "O.Băncilă" | Colegiul "Petru Rareș" Suceava
(apare semestrial: în decembrie și în mai)